

Pohjoismaiden Vuosikokous / Nordiska Årsmöte / Nordic Yearly Meetings

Kungälv, Ruotsi / Sweden / Sverige, 27. 06. 2009

Osallistujat Suomesta / Deltagarna från Finland / Participants from Finland: Ian Burness, Jocke Fagerström, Mike Fowler, Heather Lundberg Fowler, Monica Heidemann, Anne Herbert, Terho Huusko (12) , Silvia Korpisola (7) , Paavo Lounela, Maija Mäkelä, Matti Mäkelä, Tomi Mäntylä, Antti Pelkola, Jane Rose, Cynde Sadler, Birgit Westerholm & Carin Wickström.

Seuraava verkkokurssi kveekarismista alkaa 5.10 2009. Kiinnostuneet ilmoittautukaa Jaanalle jaanaerkkilaja@gmail.com viimeistään **20.9.** mennessä, jotta yhteystietonne voidaan välittää Woodbrooke Collegeen, jossa teidät rekisteröidään moodleen/ verkkokurssille. Kurssi on suomenkielinen, mutta muutkin kuin suomea äidinkielenään puhuvat ovat lämpimästi tervetulleita mukaan!

Kiitos oikein paljon tämän uutiskirjeen kääntäjille:

Jaana Erkkilä, Mike Fowler, Tofte Frykman, Monica Heidemann, Tomi Mäntylä, Gunvor Norrgrann

Seuraava uutiskirje-esitysten takaraja: 30.09.09

Toimittaja: mike-fowler@hotmail.com 040 816 3583
Uudenmaankatu 3B 34 20500 Turku

Miten Ystävät voivat lahjoittaa Suomen Vuosikokoukselle

Iso-Britannian Vuosikokouksen *Neuvoja ja Kysymyksiä*, numero 20:
Annatko oikean osuuden rahoitasi tukeaksesi kveekarien työtä?

Ystävät! Helppo tapa tukea Suomen kveekarityötä on maksaa rahaa automaattisesti ja säännöllisesti kuukausittain SVK:n tilille:

Ystävien Uskonnollinen Seura Kveekarit ry

Tilinumero: **800025-3375130** (Sampo). Käytä **viitenumeroa: 10100.**

Lahjoittamalla säännöllisesti, olipa kuukausittainen summa sitten pienempi tai isompi, autat SVKiä työssään kaikkien Suomen Kveekarien kanssa tekemisissä olevien puolesta. Tämä pelkkien lahjoitusten varassa toteutettu työ on nykyisellään varsin rajoitettua varojen puutteessa.

Jos haluaisit tietää lisää SVK:n työstä tai haluaisit neuvoja lahjoittamisen suhteen, ota yhteyttä yhteyshenkilösi (katso *Kuka kukin on*, sivu 29). Kiitos!

Följande kurs på finska om kväkardomen börjar 5.10 2009. Om ni är intresserad var snäll och kontakta Jaana jaanaerkkilaja@gmail.com senast **20.9.** Då kan era kontaktuppgifter skickas till Woodbrooke College där man registreras. Kursen är på finska men de som inte talar finska som modersmål är också välkomna!

Vi tackar alla som hjälpt till med översättningar för detta nyhetsbrev:

Jaana Erkkilä, Mike Fowler, Tofte Frykman, Monica Heidemann, Tomi Mäntylä, Gunvor Norrgrann

Bidrag till nästa nyhetsbrev bör lämnas in före: 30.09.09

Redaktör: mike-fowler@hotmail.com 040 816 3583
Nylandsgatan 3B 34 20500 Åbo

Hur Vänner kan donera till Finlands Årsmöte

Från Storbritanniens Årsmötes *Advices and Queries*, nummer 20:
Ger du rätt proportion av dina pengar för att stöda Kväkararbete?

Vänner! För att lätt stöda Kväkararbetet i Finland kan man ordna automatiska regelbundna donationer till Finlands Årsmötes konto: **Vännernas Religiösa Samfund Kväkarna rf** Kontonummer: **800025-3375130** (Sampo). Använd **referensnumret: 10100**

Genom att donera regelbundet, om mängden sedan är liten eller stor, hjälper du FÅM att underlätta arbetet för alla som är engagerade i Kväkararbetet i Finland. Detta arbete fortsätter bara med donationer och är mycket begränsat på grund av bristen på pengar.

Om du skulle vilja veta mera om FÅMs arbete eller behöver råd om att donera, ta kontakt med din kontaktperson (se *Vem är vem*, sida 29). Tack så mycket.

The next online course about Quakerism begins on 5.10 2009. Anyone interested should contact Jaana jaanaerkkilaja@gmail.com by **20.9.** at the latest so that contact details can be passed on to Woodbrooke College where participants will be registered. The course is in Finnish but non-native speakers are also welcome!

Thanks to the translators for this newsletter:

Jaana Erkkilä, Mike Fowler, Tofte Frykman, Monica Heidemann, Tomi Mäntylä, Gunvor Norrgrann

Next submission deadline is: 30.09.09

Editor: mike-fowler@hotmail.com 040 816 3583

Uudenmaankatu 3B 34 20500 Turku

How Friends can donate to Finland Yearly Meeting

From Britain Yearly Meeting's *Advices and Queries*, number 20:

Do you give a right proportion of your money to support Quaker work?

Friends! An easy way to support Quaker work in Finland is to arrange for a regular donation to be automatically paid from your bank account every month into FYM's account:

Ystävien Uskonnollinen Seura Kveekarit ry / Vännernas Religiösa Samfund Kväkarna rf Account number: **802007-10224998**

(Sampo). Use **reference number: 10100**.

By making a regular donation, whether the monthly amount is small or large, you will be contributing to FYM's valuable work on behalf of everyone involved with Quakers in Finland. Work which is funded solely by donations and is very limited at present due to lack of funds.

If you would like to hear more about FYM's work or need any advice about donating, please get in touch with your local Contact person (see p.29). Thank you.

Being salt and Light: Friends living the Kingdom of God in a broken world – Anne Herbert

The sixth World Conference of Friends will be held in Nairobi, Kenya, 13-21 August 2012. Around 1,000 Friends will gather on the campus of Africa Nazarene University to consider the theme "Being salt and Light: Friends living the Kingdom of God in a broken world".

In deciding the theme, the International Planning Committee (IPC) drew inspiration from several Bible passages, including Matthew 4:13 ("You are the salt of the earth..."), Matthew 5:14-16 ("You are the light of the world..."), Matthew 6:33 ("Seek ye first the Kingdom of God..."), Matthew 6:9-13 (the Lord's Prayer), Micah 4:4 ("They shall sit under their own vines and fig trees and no one shall make them afraid."), and Micah 6:8 ("... And what does the Lord require of you but to do justice and to love kindness, and to walk humbly with your God?"). The theme is supplemented by a passage from Luke, 17:20-21. "The Kingdom of God is not coming with things that can be observed ... the Kingdom of God is among you."

The second supporting quote for the theme is from eighteenth century American Friend John Woolman: "We have the prospect of one common interest from which our own is inseparable, to turn all we possess into the channel of universal love becomes the business of our lives."

Between now and August 2012 there will be opportunities for Friends to consider and reflect on the theme, both individually and in groups. Amongst other opportunities for Friends to share their views and thoughts, a study pack will be prepared and FWCC hopes to offer an on-line course focusing on different aspects of the theme. This will lead to a Conference book which will bring together the various ideas and issues generated. The theme should guide the Conference in discerning concrete ways in which Friends can live the Kingdom of God in a broken world.

Lapsen Tie – Jaana Erkkilä

Woodbrooken kveekariopintokeskuksessa järjestettiin maaliskuussa 2009 viikonloppukurssi, jonka nimenä oli *The Way of the Child*, vapaasti käännettynä *Lapsen tie*. Kurssi oli tarkoitettu sekä lapsille että heidän vanhemmilleen ja myös sellaisille uskonnollisen yhteisön jäsenille, jotka vastaavat lasten ja nuorten toiminnasta. Saimme Micken kanssa mahdollisuuden osallistua kurssille Catchpool säätiön stipendin turvin ja olimmekin ainoat Britannian ulkopuolelta tulevat kurssilaiset.

Viikonlopun vetäjinä toimivat Wynn McGregor ja Sheila Hoyer Yhdysvalloista. Wynn on itse presbyterikirkon pastori ja Sheila evankelisen kveekariseurakunnan nuoriso- ja lapsityöntekijä. Kurssin osallistujat olivat valtaosaltaan liberaaleja kveekareita edustavia, joukossa muutama toisiin kirkkokuntiin kuuluva. Joten jokainen, joka on ollut tekemisissä joko suoran vuorovaikutuksen tai kirjallisuuden kautta evankelisten kveekareiden kanssa, tietää, että liberaaleilla ja evankelisilla kveekareilla on eroja muun muassa kristillisen terminologian ja kielen suhteen. Niinpä meitä evästettiin heti kurssin esittelyssä olemaan mukana avoimin mielin ja takertumatta kielellisiin ilmaisuihin. "Lapsen tien" menetelmää on kokeiltu erilaisissa kristillisissä kirkkokunnissa, mm. metodisti, baptisti, episkopaali ja presbyterikirkoissa, sekä evankelisten kveekareiden parissa. Nyt varmasti jo myös Britannian liberaalienkin kveekareiden keskuudessa, koska ihmiset tuntuivat innostuvan tästä tavasta johdattaa lapsia yhteyteen Jumalan kanssa.

Mikä Lapsen tie sitten oikeastaan on? Lapsen tie: Lasten auttaminen Jumalan kokemisessa (*The Way of the Child: helping Children Experience God*) keskittyy lasten hengellisen kasvun tukemiseen. Koko ohjelma perustuu seuraaville ajatuksille:

1. Lapsilla on myötäsyttyinen yhteys Jumalaan.
2. Lapset ovat luonnollisesti avoimia mysteerille.
3. Lapsilla on uskomaton kapasiteetti tuntea kunnioitusta.

4. Lapset ovat vastaanottajia.
5. Lapset rakastavat sitä, mikä on todellista.
6. Lapset ovat ihailtavan nöyriä.

Wynn McGregorin mukaan kristilliseen kasvatukseen kuuluu kaksi eri puolta, tiedollinen ja kehityksen myötä muodostuva puoli. Lapsen tie tarjoaa mahdollisuuden kokea Jumala hiljaisuudessa mietiskellen erilaisten harjoitusten kautta. Se on hetki pois melusta ja se tarjoaa mahdollisuuden kokeilla erilaisia tapoja hiljentyä ja keskittyä hengellisiin kysymyksiin. Ohjaajalla on suuri merkitys siinä, miten lasten sessio sujuu. Siksi on tärkeää, että ohjaaja valmistautuu päivittäin hengellisesti kerran viikossa tapahtuvaan hiljentymisen hetkeen. Lasten ohjaaminen, kuten jokaisen aikuisenkin osallistuminen hiljaiseen hartauteen, vaatii sen, että sinne mennään sydän ja mieli valmistautuneena. Kysymys on eräänlaisesta pyhiinvaelluksesta tai hengellisestä matkasta lasten kanssa.

Keskustelimme paljon viikonlopun aikana aikuisten kanssa siitä, miten vähän kveekarit itse asiassa puhuvat lasten, omien tai toisten, kanssa hengellisistä näkemyksistään. Useimmissa perheissä perhehartaudet ovat kauas taakse jäänyttä historiaa, uskonnosta keskustelua vierastetaan. Jotenkin uskomme, että lasten tulisi itse imeä hengellisyyttä elämäntavastamme tai viikoittaisista hiljaisista hartauksista, keille ne ovat mahdollisia. Eräs osanottaja huomautti siitä, että jos me emme tarjoa lapsillemme muita arvoja ja tietoa kuin ilmassa leijuvan näkymättömän hengen, aina on toisia yhteisöjä, niin hengellisiä kuin maallisiakin, joilla on omaa tarjottavaa helposti omaksuttavassa muodossa. Tiettyinä ikäkausina ihminen etsii aktiivisemmin kuin toisina hengellistä elämänskatsomusta ja siksi olisikin tärkeää, että meillä on silloin jotakin annettavaa. Olisi tärkeää, että lapsemme ainakin tietävät, mihin me uskomme ja minkä takia. Jos joku on kiinnostunut lukemaan lisää *Lapsen tiestä*, minulla on kirjallisuutta ja oppaita, joissa kuvataan, miten tuolla tiellä kuljetaan; sekä käytännön järjestelyjen kannalta, että teologisen sisällön puolesta. Linaan kirjoja mielelläni, mutta haluan ne myös takaisin kohtuullisen ajan sisällä.

The Way Of The Child – Jaana Erkkilä

The Way of the Child (loosely translated into Finnish as *Lapsen tie*) was the name of the weekend course held at Woodbrooke Quaker Study Centre in March 2009. The course was intended for children and their parents, as well as for members of religious communities who are responsible for children's and youth activities. Micke and I had the opportunity to participate in the course with aid from the Catchpool Fund and we were in fact the only participants from outside Britain.

The leaders of the weekend were Wynn McGregor and Sheila Hoyer from the United States. Wynn herself is a Presbyterian pastor and Sheila an evangelical Quaker working with youth and children. The majority of those on the course were liberal Quakers, a few belonging to other churches. So everyone who has been involved either by direct contact or through literature with evangelical Quakers knows that liberal and evangelical Quakers differ over Christian terminology and language. So right away during the course introduction we were primed to be involved with open minds and without getting bogged down in linguistic expressions. "The Way of The Child" method has been tried out in different Christian churches, like the Methodist-, Baptist-, Episcopalian- and Presbyterian churches, as well as with evangelical Quakers. Surely now too amongst British liberal Quakers, as people seemed to become interested in this way of leading children into contact with God.

What is "The Way of the Child" then really? *The Way of the Child: helping Children Experience God* concentrates on supporting the spiritual growth of children. The programme is based on the following ideas:

1. Children have an innate connection to God.
2. Children are naturally open to mystery.
3. Children have an unbelievable capacity to feel respect.
4. Children are recipients.

5. Children love what is real.
6. Children are admirably humble.

According to Wynn McGregor there are two different sides to Christian upbringing, an intellectual side and a side that is developed. 'The Way of The Child' offers the chance to experience God by meditating in the silence through different exercises. It is a time away from the hubbub and it offers the chance to try out different ways to become silent and concentrate on spiritual questions. The leader has a great bearing on how well the children's session goes. It is thus important that the leader prepares themselves spiritually on a daily basis for the weekly silent time. Supervising children, like each adult's participation in Meeting for Worship, demands that one goes with heart and mind prepared. It is a matter of a different kind of pilgrimage or spiritual journey with children.

During the weekend we discussed a lot with the adults how little Quakers speak with children, their own and those of others, about their spiritual views. In many families the family Meeting for Worship are past history and discussing religion is shunned. Somehow we believe that the children themselves should absorb spirituality from our way of living or from the weekly silent meetings, where they are held. One participant pointed out that if we don't offer our children other values or information than the invisible spirit floating in the air, then there are always other communities, both spiritual and secular, which have something to offer in an easily assimilatable form. At certain times of life a person more actively than others a spiritual philosophy and so it would really be important that we would have then something to give. It would be important that our children at least know what we believe in and why.

If anyone is interested in reading more about *The Way of The Child* then I have literature and handbooks which describe how to go on that way; both from the point of view of practicalities as well as far as theological content is concerned. I'll happily lend the books, but I would like them back after a reasonable time.

Nordic Yearly Meetings Epistle

Editor: The Epistle was shown in Norwegian at Kungälv, Sweden, June 2009

To Friends Everywhere

Friends from Denmark, Finland, Norway and Sweden met for the third time for a joint Nordic Quaker gathering with yearly meetings at the Nordic Folk High School in historic Kungälv, 25th – 28th June, 2009. Guests from many other countries have also been with us. We have been gathered around the theme: *Love for the Earth. Let your life speak!*

Per Ingvar Haukeland explained how deep ecology and the Quaker faith may combine and serve as inspiration and support in our work towards a nature friendly and sustainable society. Our history, the present and the future have met here, and we have been reminded of the importance of safeguarding a future beyond our own through the presence of our youngest participants, the children.

Throughout our history, Quakers have been concerned to take care of all creation, from George Fox and John Woolman and up to Friends in our own time. From them we receive inspiration and leadings to meet the challenges of our own time. Our Quaker tradition obliges each one of us to take responsibility for how we live our lives and to be examples. Our inner conviction and insight, the experience of that of God in every one and in all creation, will be our motive power. In this we have a safe base.

Our guests and participants have moved us deeply with their testimonies, among other things we heard of the work of African

Friends against violence and oppression and learned their promising greeting: MULEMBE (Live in Peace).

Today we see a clear connection between several traditional areas which need our attention and effort: peace work, refugee questions and ecology. The Quaker testimonies will be our support. The message and the challenges which we take home are best expressed in the words: Love for the Earth. Let your life speak – and: Be the change that you seek – where you are!

This epistle is available in other Nordic languages and in English.

Love for the Earth – Let your life speak!

The children's epistle from the Nordic Yearly Meetings 2009

We went swimming, played in the field
and in the trees; we have eaten different food
from what we are used to, built with Lego,
played around, cuddled the cat
(which had a tick! Should we remove the tick?)
made drawings and cuttings and created a play.

Thus our lives have spoken during the gathering of
Yearly Meetings. That's how it is.

Silvia, Emilie, Karen Sofie, Thomas, Adrian, James, Terho, Isak,
Ingvild, Ingebjørg, Monica, Nina, Mathilde, Ella, Bendik

Marit, Vidar, Maija
15 children, 3 adults

Nordiska Årsmöte Hälsningar 2009

Redaktör: Denna hälsning visades på norska i Kungälv, Sverige, juni 2009

Till Vänner överallt,

För tredje gången träffades Vänner från Danmark, Finland, Norge och Sverige till en gemensam nordisk samling med årsmöten på Nordiska folkhögskolan i det historiska Kungälv, 25 - 28 juni 2009. Gäster från många andra länder har också varit tillsammans med oss. Vi har samlats kring temat: *Kärlek till Jorden. Låt ditt liv tala!*

Per Ingvar Haukeland inledde med att tala om hur djupekologi och kväkartro kan förenas och vara till inspiration och hjälp i arbetet framåt mot ett naturvänligt och hållbart samhälle. Vår historia, nutid och framtid, har mötts här och vi har påmint om betydelsen av att värna om en vidare framtid än vår egen, genom våra yngsta deltagare, barnen.

Kvåkarna har genom hela vår historia sysselsatt sig med att ta hand om skapelsen, från George Fox och John Woolman fram till vår tid. Av detta får vi inspiration och ledning till att möta vår tids utmaningar. Vår kväkartradition förpliktar var och en av oss till att ta ansvar för hur vi lever våra liv och till att vara exempel. Vår inre övertygelse och erfarenhet, vissheten om det av Gud i var och en och i hela skapelsen, är vår kraftkälla. I denna har vi en trygg grund. Våra gäster och deltagare har berört oss djupt genom sina vittnesbörd om bland annat afrikanska kväkares arbete mot våld och förtryck och med den hoppingivande hälsningen: MULEMBE (lev i fred/frid).

Vi ser idag ett klart samband mellan områden som kräver vår uppmärksamhet och insats: fredsarbete, flyktingfrågor och ekologi. Kväkarvittnesbörden blir här vårt stöd.

Det budskap och den utmaning som vi tar med oss hem kan bäst formuleras med orden: *Kärlek till Jorden. Låt ditt liv tala och Var den förändring du söker – där du står!*

Denna hälsning finns på andra nordiska språk och på engelska.

Kärlek till Jorden – Låt ditt liv tala!
Barnens hälsning från Nordiskt årsmöte 2009.

Vi har badat, lekt på marken
och i träden, ätit annorlunda mat
än vad vi är vana vid, byggt med lego,
lekt lite varstans, gosat med katten
(som hade en fästing! Ska vi ta bort fästingen?),
tecknas och klippt och spelat teater.

Så har våra liv talat under årsmötet! Det är så det är.

Silvia, Emilie, Karen Sofie, Thomas, Adrian, James,
Terho, Isak, Ingvild, Ingebjørg, Monica, Nina, Mathilde,
Ella, Bendik.

Marit, Vidar, Maija
15 barn, 3 vuxna

Pohjoismaiden Vuosikokous Epistola 2009

Toimittaja: Epistola näytettiin norjan kielellä Kungälvissä, Ruotsissa, kesäkuu 2009

Ystäville kaikkialla

Jo kolmannen kerran Ystävät Tanskasta, Suomesta, Norjasta ja Ruotsista tapasivat pohjoismaisessa vuosikokousten yhteisessä kveekaritapaamisessa Pohjoismaisessa kansankorkeakoulussa historiallisessa Kungälvissä, 25.-28. kesäkuuta 2009. Vieraita monesta muusta maasta oli myös täällä meidän kanssamme.

Kokoonnuimme teemalla: Rakkaus Maapalloon. Anna elämäsi puhua! Per Ingvar Haukeland esitteli alustavasti, miten syväekologian ja kveekariuskon aatteet voidaan yhdistää ja kuinka nämä voivat toimia sekä innoituksena, että apuna luontoystävällisen ja kestävän yhteiskunnan kehittämistyössä.

Historiamme, nykyisyytemme ja tulevaisuutemme ovat kohdanneet täällä, ja nuorimmat osallistujamme, lapset, ovat muistuttaneet meitä siitä, miten tärkeää on ottaa vastuu tulevaisuudesta myös meidän jälkeemme.

Kveekarit läpi historiamme ovat pitäneet tärkeänä ottaa huomioon luomakunnan, aina George Foxista ja John Woolmanista lähtien meidän aikaamme asti. Tästä saamme innoitusta ja johdatusta oman aikamme haasteissa. Kveekariperinteemme velvoittaa jokaista meistä ottamaan vastuun siitä, miten elämme elämämme ja myöskin toimimaan esimerkkeinä. Sisäinen äänemme, joka antaa meille varmuuden siitä, että Jumalan viisus elää meissä kaikissa ja koko luomakunnassa, on meitä eteenpäin kantava voimamme. Tässä meillä on turvallinen perusta.

Vieraamme ja osallistujamme ovat koskettaneet meitä syvältä silmännäkijälausunnoillaan, muun muassa afrikkalaisten kveekareiden työstä väkivaltaa ja alistamista vastaan, sekä toivorikkaalla terveisellään: MULEMBE (elä rauhassa).

Tänään näemme selvän yhteyden alueissa, jotka kaipaavat huomiota ja panostustamme: rauhantyö, pakolaiskysymys ja ekologia. Kveekaritodistemme voivat tässä toimia parhaana tukenamme.

Viesti ja haaste, jotka viemme mukana, on parhaiten sanoiksi muotoiltu seuraavasti: Rakkautta Maapalolle. Anna elämäsi puhua – ja: Ole itse etsimäsi muutos – missä vain oletkin!

Tämä epistola löytyy myös muilla pohjoismaisilla kielillä ja englanniksi.

Rakkautta Maapalolta – Anna elämäsi puhua!

Lasten epistola, Pohjoismaiden Vuosikokous 2009

Me menimme uimaan, leikimme kentällä
ja puissa; olemme syöneet erilaista ruokaa
kuin mihin olemme tottuneet, rakensimme Legoilla,
leikimme siellä täällä, paijasimme kisaa,
(jolla oli punkki! Pitäisikö meidän poistaa punkki?)
piirsimme ja leikkelimme ja loimme näytelmän.

Siispä elämämme ovat puhuneet Vuosikokousissa. Näin se on.

Silvia, Emilie, Karen Sofie, Thomas, Adrian, James, Terho, Isak, Ingvild, Ingebjørg, Monica, Nina, Mathilde, Ella, Bendik

Marit, Vidar, Maija
15 lasta, 3 aikuista

Årsmöteshälsningar

*Redaktör: Under NÅM 2009 läste Mia Hollsing, en Unge Vän från Sverige, några hälsningar från andra Årsmöten. Om ni skulle vilja läsa mera om andra årsmöten då kan ni gå till adressen:
<http://www.fwccemes.org/>*

Många av årets årsmöteshälsningar tar upp segregering, rasism och brist på förståelse. **Danmarks ÅM** tog upp Muhammedkarikatyrerna som visats återigen och lett till ökad splittring i samhället. De ser en uppgift: "våra övertygelser om årsmötets visioner och möjliga handlingar gjorde det klart att vi måste samla våra krafter för en fortsatt insats för konstruktiv dialog och hopp om försoning med muslimer bosatta i Danmark. Det är vårt naturliga svar på den ohållbara situation som skapats av teckningsprovokationerna. Vi insåg att den uppmärksamhet som nu riktas mot Danmark öppnar möjligheter för och pressar oss till att vi som kväkare gör vår insats synlig och känd. Genom dialog och försoning kan vi visa världen att det finns ett alternativt sätt att förhålla sig till det så kallade terrorhotet, och därigenom kan vi kanske lyckas rikta uppmärksamheten mot det verkliga hotet: - mänsklighetens osaliga styrande grundvärderingar."

Kväkare i **Centrala och södra Afrika** möttes kring temat "levande kväkarfrågor i Afrika". Dudizile Mtshazo talade: Det hon sa var "inte bara inspirerande utan också profetiskt. Hon beskrev smärtan hon känt när hon växt upp i Sydafrika under apartheid och hur det påverkade henne själv och hennes familj. Vi hörde lögnerna om varandra och oss själva och hon upptäckte med stor smärta hur hon bidragit till ett ondskefullt system genom att anpassa sig och lyda. Men utmaningarna hon mötte på sin resa genom dessa mörka dagar ger en bild av en modig och beslutsam kvinna som, genom sitt uthålliga motstånd, lyckades förbättra sin och andras situation. Hon

har många sydafrikanska Vänner att tacka för sin andliga växt och har i sin tur hjälpt många fler genom sina böner och insiktsfulla ord. Som kväkare idag, i en värld av våld och orättvisor, är vår uppgift fortfarande den samma som för tidiga kväkare: att bli ledda av ljuset inom oss till den grad att vi 'låter våra liv tala' för fredens sak. Vi kan alla söka och finna försoning genom att vara ärliga och uppmärksamma på ljuset. Gör vad Gud gör, och vad Gud säger åt oss att göra: 'älska varandra såsom jag har älskat er'."

Europa- och Mellanösterns Unge Vänner (EMEYF) hade temat "tro, det gudomliga och den andra". De lärde sig mycket genom att dela sin tro med andra där de möttes i Syrien: "Vi hade turen att få lära från Sunni- och shiamamer och i vår tur dela vår tro med dem. Dessa möten tillät oss att utforska några av de vanliga stereotyperna av islam. Många av oss har fortfarande svårt med könsrollerna i muslimska samhällen. För att svara på våra kvarvarande frågor ordnade vi ett möte med en kvinnorrättskämpe. Hennes erfarenheter som lärare, jurist och mamma utmanade våra tidigare idéer och visade hur invecklade mans- och kvinnoroller kan vara. Vi hade också möjlighet att dela våra olika troserfarenheter med människor från de bysantisk-katolska och maronitisk-katolska traditionerna ... Genom flera gruppdiskussioner har vi fått bättre förståelse för orsakerna bakom några av de våldsamma konflikterna i den här regionen och samtidigt behållit vår tro på allas delade mänsklighet ... Under hela den här samlingen har vi känt hur gränserna mellan oss själva och 'den andra' suddats ut."

Temat för **Northerns ÅM** var "här är jag: att förstå mitt inre ljus och låta det skina". Tre Vänner delade med sig av sina erfarenheter av gudomlig vägledning: "en, att arbeta för ras- och klassrättvisa och den andra, att bygga ett hus som var 'precis tillräckligt' – i djup gemenskap med sin partner. Den tredje, en yngre Vän, berättade om sin erfarenhet som vit, av att arbeta i 'Amerikas mest segregerade stad' (Milwaukee) och delade sin Slam-poesi med oss."
(forts. s.10)

Iowas ÅM hade temat "följ ljuset". De tänkte på "det onödiga lidande som den federala polisen påtvingat invandrarna i närliggande Postville genom att arrestera hundratals löntagare och lämna hundratals fler av deras anhöriga i akut fattigdom". De påminner oss om Jesus' ord: "Sannerligen, vad ni har gjort för någon av dessa minsta som är mina bröder, det har ni gjort för mig" (Matt. 25:40) och frågar sig (och oss) hur vi "besvarar lidande på vår tröskel, såväl som lidande i samhällen långt bort".

Splittring och orättvisor leder ofta till konflikter. Kväkare i **Intermountains ÅM** talade om fredsbyggande, miljö, mänskliga rättigheter och invandring. De berättar om hur de vill öka sin medkänsla och förvandla den till handling: "'Vidöppna Ögon'-utställningen av armékängor och civila skor som stod för irakiska krigsoffer gav oss en högre form av medkänsla för denna förlust för världen. Ett antal Vänner kände sig kallade att samlas och diskutera hur vi besvarar USAs närvaro i Irak och Afghanistan."

Philadelphias ÅM hade temat "att dela våra resor – i ljus, kärlek och fred". De påminner oss om att Jesus "kom för att lära oss att den sanna vägen till fred är medkänsla, kärlek och förståelse för alla, också dem vi ogillar, fruktar eller inte förstår". De ber oss också komma ihåg att våra liv är "Guds dikter, kärleksbrev och sånger. De sjungs på det sätt mänskligheten kan förstå just nu."

"I försoningens tjänst" var temat för **Illinois ÅM** som ger oss följande bibelcitat: "Allt detta har sitt upphov i Gud, som har försonat oss med sig genom Kristus och ställt mig i försoningens tjänst" (2 Kor. 5:18). De lärde sig om försoning i praktiken: "Vår talare Florence Ntakarutimana gav oss hopp med sitt budskap om hur hutuer och tutsier i Burundi försonas genom Vänners 'African Great Lakes Initiative' (AGLI) som kallas 'Helande och återuppbyggande av våra samhällen' (HROC). Genom tredagarskurser på landsbygden lär hon och andra offer och förövare att nämna och förstå effekterna av det trauma de lider av som ett resultat av dödandet i deras land. Sedan

lär de sig medkännande lyssnande till dem som bär på vrede och smärta. Slutligen deltar hutuer och tutsier i tillitsövningar tillsammans. Många har förändrats och funnit frid genom detta försoningsarbete."

New Englands ÅM möttes kring temat "krig: Gud hjälpe oss!". De manar oss också till försoning: till kärlek, tålamod och förlåtelse – i världen och bland oss själva. De har följande att säga: "Jesus sa åt oss att älska varandra. Att göra det, inte bara prata om det. Vi ber att vi så fylls med kärlek att vi är överfulla, med din kärlek så stark att vi går härifrån förändrade. Fyll oss så att vi verkligen kan vara Vänner till alla människor. Uppmaningen att älska varandra väger tungt på oss. Ingen formulering kan lösa våra problem; vi måste lära oss att älska varandra om och om igen. Vi måste lära oss att förlåta varandra."

"En resa från konflikt till fred" var temat för **Quaker Youth Pilgrimage**. De besökte Nordirland och frågar sig hur konflikter (världs-, grupp- och personliga) har format oss. De berättar: "När vi började vår pilgrimstid hade några av oss inre konflikter allteftersom vi ifrågasatte vår andlighet och identitet som kväkare. Samlade tillsammans kunde vi utforska våra egna tvivel och idéer i gemenskap. Medan vi byggde samhörighet med varandra doppade vi tårna i vattnet och testade tilliten i vår grupp. Individer letade efter sanningen och ville ha en stödjande gemenskap och en säker plats att uttrycka sig. Allteftersom våra delade erfarenheter djupnade blev vi modigare med våra experiment. Vi blev mer villiga att släppa efter, att utlämna oss själva och lita på att bli uppfångade. Detta förvandlade vår grupp till en familj som tillsammans strävade efter sanning och att forska djupare. Vi odlade medvetenhet av att lyssna på varandra och hittade en balans mellan att behålla sin egen mittpunkt och ändå inte dominera andra."

(forts. s.11)

Schweiz' ÅM svarade på en EU- rapport på uppmaning från QCEA (Kväkarnas Råd för Europeiska Frågor) och hjälper oss med ett dilemma ofta givet till pacifister: kan det inte vara nödvändigt att ingripa militärt för att stoppa folkmord och brott mot mänskliga rättigheter? Deras svar är att vi måste ingripa – men inte militärt. Internationell polis och domstolar kan skickas till krisområden. Vi kan göra allt vi kan för att stödja aktivt ickevåld. Det bästa är dock att hindra krisen från att hända. Icke-statliga organisationer behöver mer stöd för förebyggande arbete. Det är också viktigt att förstå att fred och försoning är mer än frånvaro av våld. När våldet slutat måste fredsbyggandet fortsätta. Allt arbete före, under och efter en konflikt måste ske med tanke på det fredliga samhälle man strävar mot. Mål och medel hänger samman. De citerar Gandhi: "det är samma obrytliga förbindelse mellan mål och medel som mellan fröet och trädet".

Fred kan inte byggas utan kärlek och förändring. **North Pacifics ÅM** hade temat "att svara på det av Gud i alla". Deras talare berättade om hur hon gått "från rättfärdig vrede till kärlek" och påminner oss om att "vi inte är kallade att se nåt av Gud i alla, utan att svara på det som tron säger oss finns där". **Ohios ÅM** ger oss följande bibelcitat: "ni är mina vänner, om ni gör vad jag befäller er" (Joh. 15:14). "Mitt bud är detta: att ni ska älska varandra så som jag har älskat er" (Joh. 15:12). **Northwest ÅM** samlades kring temat "låt riket komma". De utmanar oss "att vända oss mot Guds rike som är här och nu. Det finns inget detaljerat kontrakt bara en kallelse att älska, be, vara ett ljus och göra gott även för en fiende ... Guds rike består av förvandlade människor som förvandlar världen. "Australiens ÅM påminner oss om att "varje förändring måste vara ledd av Anden". Deras talare Trish Roberts gav en uppmaning som gäller även för oss: "gör mindre, inte mer; var trofast, ta hand om varandra, och ha kul". **Storbritanniens ÅM** ser också fördjupat andligt liv som grund för våra handlingar. De uppmanar oss att "säga 'ja' när världen säger 'nej'" och att så förändringsfrön.

Men förändring sker inom våra årsmöten såväl som utanför. **Finlands ÅM** skriver: "Under veckoslutet uppnådde vi en förnyelse när nytt mötte gammalt. Det här är viktigt eftersom nu delar vänner som länge varit med en gemensam framtid med nytillkomna." **Westerns ÅM** firade sitt 150-årsjubileum och tog chansen att se både bakåt och framåt. Deras bibelstudier uppmuntrade dem: "Jag är övertygad om att han som har börjat ett gott verk hos er också ska fullborda det till Kristi Jesu dag." (Fil. 1:6). De påminner oss om att vi är ett märkligt folk, utvalt från världen, som har gett världen ett föränderligt vittnesbörd. "Förankring och förändring" var också temat för **Sveriges ÅM**. De uppmuntrar oss att bli de vi är! Vi måste förändras och utvecklas – men inte för att gå andra till mötes. Vi får också följande råd: "Om du vill spara vatten, duscha med en vän! Om du vill förändra världen, duscha med en fiende!" Men förändring kräver tillit – "den tillit som skapar världen", som Karin Boye uttrycker det.

Tillit byggs i gemenskap. "Andlig gemenskap över åldersgränserna" var temat för **New Yorks ÅM**. De påminner oss om att det finns ett egenvärde i att söka efter ledning tillsammans i andakt. **Nya Zeelands/Aotearoas ÅM** hade temat "att vårda våra möten". Ett sätt de gjort det på har varit att göra sina Unga Vänners möte till en officiell del av ÅM det senaste året. **Europa- och Mellanösternsektionen av Vännernas Världskommitté** såg våra andaktsmöten och vårt arbete som "en blomstrande trädgård". De tänkte på Besökande Vänner som kommer till isolerade kväkare och andaktsmöten, på Amari, kväkarnas dagis nära Ramallah och på Moyallon – ett nytt irländskt kväkarcenter.

När Vänner berättar om sina egna erfarenheter bidrar det till känslan av gemenskap. I **Southern Appalachians ÅM** berättade åtta Vänner sina historier utifrån temat "att lämna hamnen: Våra trosresor". De uppmanar oss att "leva våra liv i kärlekens kraft och inte oro oss för mycket för resultatet. Det innebär att medlet blir en del av målet ... vi måste bokstavligen tala (forts. s.12)

inte tänka för mycket på morgondagen utan kasta oss helhjärtat in i nuet. Det är skönheten i kärlekens väg, den kan inte planeras och dess mål inte förutsägas." Lutz Caspers delade sina upplevelser med **Tysklands ÅM** som hade temat "min livsresa... växt, mål, förverkligande". Han beskrev sin resa som "ojämn, hotad, (ändå) skyddad". I hans liv liksom i andras har fredsbyggande vägts mot privatliv och fritidsaktiviteter.

Ett annat viktigt tema i årets årsmöteshälsningar var miljövärd. "Hållbar utveckling – var är *din* gräns?" var temat för **Nederländernas ÅM**. De påminner oss om att vi kan flytta gränsen inom oss. Det vi behöver är andlig snarare än materiell tillväxt. Det gör inte livet fattigare, tvärtom! De har också följande budskap: "Vi lär oss igen och igen att våra handlingar ska vara ledda av kärlek och inte av rädsla. Rädsla för katastrof är inte långt från rädsla för materiella förluster. Och det när världens problem bara kan lösas om vi delar med oss globalt: delar med oss givmilt av allt, inklusive våra idéer och lösningar. Delar med oss i kärleksfullt skapande där ingen lämnas utanför. Vi upplever att vi kan känna ett närmare samband med naturresurserna. Detta samband börjar med att beundra ollonborrar (melolontha melolontha) som blivit ganska ovanliga. I Barchem lever dessa insekter fortfarande och vi fick regelbundet flytta dem från våra sovrum."

Liknande tankar kommer från **Norges ÅM** som hade temat "kväkarperspektiv på miljöfrågor". Inspirerade av ordet "himlajorden" från sången "Änglamark" uppmanar de oss att "söka och möta det av Gud i ALLT levande. Den oro vi känner över bristande hållbarhet i vårt umgänge med jorden, vårt hem, kan göra oss rädda och modlösa, men också väcka vårt engagemang. Detta kan leda oss mot lösningar där möjligheter för djupgående ändringar till det bättre visas. Som kväkare kan vi vara med och verka för djupare medvetenhet om det innerliga sambandet mellan människan och naturen. Med en sådant djupekologiskt tillnärmande kan vi bygga på, och vittna om, det vi upplevt och sett, och visa det i våra handlingar

och sätt att leva på. Jordens framtid kan inte säkras med att enbart överlåta den till tekniska lösningar och framsteg ... Tidiga kväkares tillvägagångssätt i sitt möte med tillsynes oöverstigliga utmaningar kan ge oss inspiration och hopp i vårt möte med vår tids ekokris."

Ohio Valleys ÅM var inne på samma tankegångar med temat: "sök djupt, gå lätt, lev i harmoni". Vi måste se sambandet mellan dessa tre: hållbar utveckling är inte nog – vi måste söka djupare efter våra värderingar och låta dem leda oss till sätt att leva i harmoni. Hur kan vi återskapa tidiga Vänners känsla av iver? **North Carolinas ÅM** utforskade vår relation till naturen genom bibelstudier utifrån temat "hem till skapelsen".

Våra vittnesbörd leder oundvikligen till offer. **Kubas ÅM** påminner oss om Bibelns ord: "Den som inte tar sitt kors och följer efter mig är inte värd att tillhöra mig" (Mat. 10:38). Men vi får inte glömma att avstændet har sina frukter och offrandet sitt hopp.

Wilmingtons ÅM får avsluta: "Johannes 5:2-9 'Vill du bli frisk?' Det var temat för Wilmingtons Årsmöte när det samlades för sitt 117:e årsmöte 24:e till 27:e juli 2008. Besökande Vänner från sex olika årsmöten och sex Vänorganisationer var med oss på olika platser i och runt Wilmington Ohio. Vi erkände och firade sätt vi är friska på. Godkännande av nya medlemmar i Wilmington Colleges styrelse, antecknande av fyra människors gåvor, det stora antalet deltagare i vårt program för Unga Vänner, och att vi haft pass i två förtjusande nya andaktshus är alla tecken på friskhet. Vi såg också sätt vi som årsmöte är sjuka på och föreställde oss möjliga vägar till friskhet. Vi söker vägar framåt genom oro för sjunkande medlemskap och åsiktsskillnader gällande teologi och individuellt beteende. Vi ber om friskhet för alla Vänner som läser den här hälsningen och vi vet att de alla är behövande på något sätt och att Gud är den Stora Helaren. Vi, Wilmingtons Årsmöte, försöker ta vår bädd och gå. Vi inbjuder Vänner överallt att gå med oss."

Hyviä eväitä Kungälvistä – Paavo Lounela

Pohjoismaisesta kveekarien kokouksesta tuli monenlaista evästä kotiin tuotavaksi. Matka oli hyvin järjestetty. Kaikki toimi seuraa Mikeä ja Heatheriä periaatteella aivan mainiosti. Perillä oli myös mukavaa. Paljon ystävällisiä ihmisiä. Hyvä luento luonnosta ja meistä. Ja oli paljon tilaisuuksia kuunnella, mitä hiljaisuus puhuu.

Nyt kuitenkin keskityn siihen mitä kannoin laukussani kotiin. Pöydille oli levitetty siellä monenlaista materiaalia: lehtiä, esitteitä, kirjoja. Olin kotona päättänyt, ettei meille mahdu lisää kirjoja ja kuitenkin ostin kolme, jotka tässä esittelen lyhyesti. Omakin kunnollinen perehtyminen kirjoihin jää tuonnemmaksi.

Suurinta uteliaisuutta minussa herättää Ingmar Hollsingin tänä keväänä ilmestynyt kirja *Stillhet och handling* (Hiljaisuutta ja toimintaa) Ruotsin kveekariyhteisön historia. Kirjassa kuvataan kveekariuden esivaiheet Ruotsissa, mitä kveekariusko on ja pioneerien toiminta. Uskon että kirja on minulle sekä hartauskirja että tietokirja. Siinä kuvataan myös kveekariyhteisön synty Suomessa aina sen itsenäistymisvuoteen 1992 saakka. Ingmar Hollsing on tätä osaa varten haastatellut 14 suomalaista kveekaria. Kirjaa voi tilata sähköpostilla <http://www.kvakare.se/bokforteckning.shtml>. Kirjan hinta on 200 kruunua eli noin 20 euroa ja lähetyskulut ovat 7 euroa. Tämä kirja annettiin meille lahjaksi Vaasankadun kveekarikodin kirjastoon.

Kirjapinossa toisena on pääesitelmän pitäneen Per Ingvar Haukelandin *Himmeljorden* (ehkä taivainen maa tai taivasmaa). Kirja on vaivalloisempi lukea, kun se on norjaa. Mutta ruotsia taitavalle se on vaivan väärtti. Kirjoittaja päätty 17 vihreään neuvoon ja

ehdotukseen, miten paremmin voimme elää sopusoinnussa luonnon kanssa, mikä Haukelandille on myös kveekariuskon mukaista elämää. Tämä kirja on niin uusi, että se ei vielä esiintynyt Norjan kveekarien kotisivuilla mutta tilaaminen onnistunee osoitteella kvekerforlaget@kveker.org.

Kolmantena on jo muutamanvuoden takainen Ingmar Hollsingin henkilökohtainen kirja John Woolmanista 1700-luvun kveekari John Woolman – ääni meidän ajallemme (1700-talskväkare – en röst för vår tid). Hän on jo vuonna 1993 julkaissut Woolmanin päiväkirjan ja esseitä ruotsiksi (Dagbok och essäer). Uusi kirja kertoo, miten Woolmanin elämä puhuttelee meitä yli 200 vuotta myöhemmin. Woolmanilla yksinkertainen elämä ja taloudellinen oikeudenmukaisuus kuuluvat erottamattomasti yhteen. Woolmanin toiminta sota vastaan esitellään, kun kuvataan hänen matkaansa intiaanien keskuuteen. Kirjan lopussa on osa, missä käsitellään Woolmanin unelmia ja visioita sekä hänen maailmankatsomuksensa ydintä. Tätäkin saa Ruotsin kveekarien kotisivujen kirjakaupasta.

Vielä ostin vaimolle tuliaisiksi pienen hartauskirjan *En ledsagare till sann frid* (Johdatus todelliseen rauhaan), joka sisältää kolmen katolilaisen ajatuksia 1600-luvun lopulta. Erityisesti kirjasen syntyyn on vaikuttanut Jeanne Guyon, jota on kutsuttu myös kveekariyhteisön "kummitädiksi", sillä niin paljon hänen ajatuksensa ja elämänsä on vaikuttanut kveekareihin. Tämänkin on julkaissut Ruotsin kveekarit.

Viimeisenä mainitsen vielä kaikille jaetun 17 laulun vihkon. Minulle oli uutta, kun kokoontumisessa oli myös yhteislaulua. Hyvä kokemus. Vihkon oli koonnut Dag Hovda Sture Norjasta. Yksi laulu oli Evert Tauben *Kalla den änglamarken*. . . laulu luonnosta ja meistä.

Good fruit from Kungälv – Paavo Lounela

There was a lot of different fruit to take back from the Quakers' Nordic Yearly Meetings. The journey had been well organised. Everything worked splendidly through the method of following Mike and Heather. It was nice at our destination too. Lots of friendly people. A good lecture about nature and us. And many opportunities to listen to the speaking silence.

Now though I'll concentrate on what I carried home in my bag. The tables there had a lot different material spread over them: newspapers, leaflets, books. At home I had decided that no more books could fit and yet I bought three, which I'll introduce briefly here. Even for myself, to properly go through them will be postponed.

Ingmar Hollsing arouses the greatest curiosity in me in 'Stillhet och handling' ('Silence and action'), a history of the Swedish Quaker society published this spring. The first stages of the Quakerism in Sweden are described in the book, what the Quaker belief is and what the pioneers did. The book for me is both a spiritual book as well as a reference book. The birth of the Quaker society in Finland is also in the book, at least up until 1992, when Finland became an independent Yearly Meeting. For this Ingmar Hollsing has interviewed 14 Finnish Quakers. The book can be ordered via email <http://www.kvakare.se/bokforteckning.shtml>. The book costs SEK200 (about €20) and p&p is around €7. This book was given as a gift to the library at Kveekarikoti on Vaasankatu.

The second book in the pile is Himmeljorden (Heaven earth) by Per Ingvar Haukeland, who gave the main speech. The book is less easy to read seeing as it's in Norwegian, but for those who know

Swedish it's worth the effort. The author concludes with 17 pieces of 'green' advice and suggestions about how we can better live in harmony with nature, which for Haukeland is also living in accordance with Quaker beliefs. This book is so new that it was not yet appeared on the Norwegian Quaker website, but you can more than likely order it from: kvekerforlaget@kveker.org.

The third book is Ingmar Hollsing's personal book from a few years back: John Woolman 1700-talskväkare – en röst för vår tid (1700s Quaker John Woolman – a voice for our time). In 1993 he published Woolman's diaries and essays in Swedish. The new book tells how Woolman's life speaks to us over 200 years later. With Woolman a simple life and economic fairplay go inseparably together. Woolman's actions against war are presented during the descriptions of his travel amongst the Native Americans are described. At the end of the book is a section where Woolman's dreams and visions are looked at, as well as the core of his worldview. This book too you can get from the Swedish Quakers' website.

As a gift for my wife I bought a small spiritual book – *En ledsagare till sann frid* (something like *A Leading To True Peace*), which contains the thoughts of three Catholics from the end of the 16th century. The book's origin has been especially influenced by Jeanne Guyon, who also been called the "godmother" of the Quaker society because so many of her thoughts and so much of her life has been influential to Quakers. Swedish Quakers have published this one too.

Finally I will mention the 17-song booklet that what was given out to everyone. There was something new for me to when we all sang together. A good experience. Dag Hovde Sture from Norway had put it together. One song was Evert Taube's *Kalla den änglamärken...* a song about nature and us.

Goda frukter från Kungälv – Paavo Lounela

Det var många saker att ta med sig hem från kväkarnas Nordiska årsmöten. Resan var välorganiserad. Allt fungerade utmärkt tack vara Mike och Heather. Det var trevlig när vi kom fram också. Många vänliga människor. Ett fint föredrag om naturen och vi. Och många tillfällen att lyssna till den talande tystnaden.

Nu ska jag emellertid koncentrera mig på vad jag fick med i min väska hem. På borden där fanns massor av material utspritt: tidningar, broschyrer, böcker. Innan hade jag bestämt att det inte fanns plats för fler böcker, ändå köpte jag tre, som jag tänker presentera här. Också för mig själv, annars blir de lästa förrän senare.

Ingemar Hollsings historia över det svenska kväkarsamfundet som publicerats under våren, "Stillhet och handling", väcker främst mitt intresse. De tidiga skedena i den svenska kväkardomen beskrivs i boken, vad kväkarna tror på och vad pionjärerna gjorde. För mig är boken både en andlig bok och en uppslagsbok. Det finländska kväkarsamfundets födelse beskrivs också i boken, åtminstone fram till 1992, när Finland blev ett självständigt Årsmöte. Ingemar Hollsing har intervjuat 14 finska kväkare för ändamålet. Boken kan beställas via e-post på : <http://www.kvakare.se/bokforteckning.shtml>. Den kostar SEK 200, (c:a € 20) och portot är omkring € 7. Boken skänktes som gåva till biblioteket på Kveekarikoti, Vasagatan.

Den andra boken i högen är Himmeljorden av Per Ingvar Haukeland, som var huvudtalare. Boken är mera svårläst eftersom den är på norska, men för dem som kan svenska är den väl värd ett försök. Författaren ger oss 17 "gröna" råd och förslag på hur vi kan leva i större harmoni med naturen, vilket för Haukeland också betyder att leva enligt kväkarnas tro. Boken är så ny att den ännu inte kommit upp på norska kväkares hemsida, men man kan säkert beställa den från: kvekerforlaget@kveker.org

Den tredje boken är Ingemar Hollsings personliga bok om "John Woolman 17-talskväkare – en röst för vår tid" som är några år gammal. Han gav 1993 ut Woolmans dagböcker och essäer i svensk översättning. Den nya boken berättar om hur Woolmans liv kan tala till oss 200 år senare. För Woolman var enkelt liv och ekonomisk rättvisa oskiljaktiga. Woolmans protester och aktioner mot krig belyses samtidigt med hans resor till Indianerna beskrivs. I slutet av boken finns ett avsnitt där Woolmans drömmar och visioner presenteras samtidigt med grunddragen i hans världsåskådning. Den boken kan man beställa från svenska kväkarnas hemsida.

Som present till min fru köpte jag en liten andaktsbok – *En ledsagare till sann frid*, som innehåller tre katolikers tankar från slutet av 1500-talet. Boken har sitt ursprung hos Jeanne Guyon, som också har kallats kväkarsamfundets "gudmor" eftersom så många av hennes tankar och så mycket i hennes liv har påverkat kväkarna. Det svenska samfundet har även givit ut denna bok.

Slutligen vill jag nämna det sånghäfte med 17 sånger som var och en fick. Det var också något helt nytt för mig när vi alla sjöng tillsammans. En fin upplevelse. Dag Hovde Sture från Norge hade sammanställt den. En sång var Evert Taubes *Kalla den änglamarken* en sång om naturen och vi.

EMEYF-kokoontuminen - Aino Vesanen

Pääsin pitkästä aikaa osallistumaan Euroopan ja Lähi-idän nuorten ystävien (EMEYF) joka vuotiseen kevätkokoontumiseen. Kokoontuminenhan järjestetään joka vuosi eri maassa, ja tänä vuonna menimme Damaskoksen seudulle Syyriaan, siis ensimmäistä kertaa yhdessä Lähi-itään! Noin 30-henkinen ryhmämme oli tullut paikalle ainakin Ruotsista, Norjasta, Saksasta, Briteistä, Italiasta, Jordaniasta, Georgiasta, Egyptistä, Syyriasta, sekä tietysti Suomesta käsin. Osallistujan määritteenä ”nuori” venyi tällä kertaa tarkoittamaan 18v- eläkeikäistä, joita oli mukana kokonaista kaksi. Mutta tähän ei ollut ainakaan minulle, Suomen ystävistä kotoisin olevalle, mikään outo eikä epämiellyttävä tilanne.

Aikaisempina vuosina mieleenpainuvinta näissä kevätkokoontumisissa on minulle ollut nimenomaan ryhmätapaamani ystävät ja rakkaudellinen, jollain tapaa harvinaisen välittäväksi ja intiimiksi päivien kuluessa kehittyvä ilmapiiri. En väitä, etteikö tunnelma tälläkin kertaa olisi ollut hyvä, mutta ehkä suuren ryhmän ja tiiviiksi järjestetyn ohjelman luonteen vuoksi muut asiat korostuivat ainakin omalla kohdallani enemmän.

Kevätkokouksen teema tänä vuonna oli (vapaasti suomennettuna) ”Usko, jumaluus ja ’toiseus’” (Faith, the Divine and the Other). Mielenkiintoinen aihe olikin onnistuneesti tuotu mukaan jokaiseen päivään. Teimme paljon vierailuja mm. erilaisiin uskonnollisiin paikkoihin, ja kullekin päivälle oli oma, pääteemaan liittyvä kysymyksensä pohdiskeltavaksi pienryhmässä. Tosin, koska olimme suurimman osan aikaa menossa jonnekin, tahtoi pienryhmätyöskentely jäädä usein hätäiseksi tai väsymyksen jalkoihin.

Oma matkani Syyriaan alkoi jo ennen kevätkokousta muutaman päivän vierailulla kurdilaisen ystävättäreni perheen luokse Qamishliin, Turkin rajalle. Tästä kerron lisää myöhemmin. Kokonaisuudessaan Syyria yllätti minut positiivisesti Egyptiin keskittyneeseen, tähän

astiseen Lähi-itä-kokemukseeni ja muiden kertomiin juttuihin nähden. Ihmiset olivat pääasiassa erittäin rauhallisia ja ystävällisiä, kohteliaita ja avuliaita. Kaikista paikallisista ihmisistä, joihin tutustuin sekä Qamishlissa, että kevätkokouksessa, huokui uskomattoman antaumuksellinen vieraanvaraisuus ja auttavaisuus. Egyptissä kävijän jatkuvaa vitsaustakaan, peräänhuutelua, ei tarvinnut kuunnella juuri ollenkaan, ei edes basaarissa! Ja ruoka oli hyvää- varsinkin salaattit etsivät vertaistaan runsaudessa ja tuoreiden yrttien määrässä. Damaskoksen kaupunki oli myös verrattain siisti ja liikenne inhimillisempää ruuhkien ja pakokaasujen suhteen kuin Egyptissä.

Kaikkiaan oma kokemukseni koko reissusta kulminoitui oikeastaan tiettyihin tapahtumiin ja kohtaamisiin, sekä niihin ajattelunaiheisiin, joita nämä nostivat mieleeni, ja jotka välillä seurailivat virallista kevätkokousohjelmaa ja välillä elivät omaa elämäänsä. Jäi kaikkiaan tunne tämän matkan merkityksellisyydestä ja Jumalan johdatuksesta: niin kuin minua johdatettiin näiden kymmenen päivän aikana oppimaan ja kokemaan asioita ja tapaamaan ihmisiä, niin minua johdatetaan läpi elämän! Tämän enempää en teille kirjoitakaan tapahtumasta yleisellä tasolla, vaan haluan jakaa kanssanne ajatuksiani noista minua mietityttäneistä aiheista, vähän kerrallaan tässä ja tulevissa uutiskirjeissä.

Qamishli

Olen iloinen siitä, että edellisessä seurustelusuhteessani syntynyt yhteys kurdeihin ja heidän kulttuuriinsa on suhteen päättymisestä huolimatta säilynyt ja vahvistunut- kiitos täällä Helsingissä asuvan Syyrian kurdilaisen ystävättäreni. Nyt minulla oli tilaisuus tutustua hänen perheeseensä Qamishlissa, aivan Turkin rajalla, pohjois-Syyriassa. Vietin heidän luonaan kolme kokonaista päivää ja- toisin kuin Turkin kurdien vieraana ollessani- nyt meillä oli myös käytettävissä yhteinen kieli, arabia, mikä teki tietysti kanssakäymisestä paljon hauskeempaa. (jatkuu s.17)

Tämän perheen luona koin sen paljon puhutun Lähi-idän vieraanvaraisuuden väkevästi sydänjuurissani saakka, suoraan lentokentältä takaisin lentokentälle asti: ystävättäreni veli oli vuokrannut auton ja ottanut töistä vapaata vuokseni, ajaakseen minut 11 tunnin matkan Qamishliin ja muutaman päivän päästä takaisin Damaskokseen, huolimatta mitään korvausta tästä kaikesta. Siinä välissä söin, nukuin ja vietin kotoista aikaa ystäväni perheen ja sukulaisten kanssa. He jopa teettivät minulle naapurin ompelijalla mittojen mukaan perinteisen kurdilaisen juhlamekon!

Tällainen kohtelu sai minut tuntemaan, niinkuin olisin todella heidän matkalta palaava siskonsa- vaikka tuskinpa todellinen sisko olisi saanut aivan tämän tasoista passuutusta osakseen. Toisaalta isoon, kurdilaiseen suurperheeseen on helpompi solahtaakin mukaan - eihän siinä pidetä kunkin sukulaisuussuhteen laadusta niin tarkkaa kirjaa kuin meillä. Vielä kolmantenakin päivänä ilmestyi paikalle uusia sisaruksia, vaikka luulin jo tavanneeni heidät kaikki- ja menivät minulta kyllä autuaasti sekaisin serkkujen ja sisarusten lasten kanssa. Muutaman, vielä kotona asuvan nimet opin ja ehdin tutustua heihin lähemmin, mikä oli mukavaa. Olin yllättynyt siitä, miten mieleltään avoimia, oppimishaluisia ja huumorintajuisia monet tapaamani ihmiset olivat. En tuntenut tarvetta olla väärinkäsitysten pelossa samalla tavalla varpaillani sanomisten suhteen, kuin joskus muulloin Lähi-idässä ihmisten kanssa juttellessani. Varsinkin tyttöporukassa viihdyin. Tanssimme yhdessä olohuoneessa ja juttelimme elämästä ihmissuhdekiemuroineen.

Näiden muutaman päivän aikana tapaamani ihmiset ja heiltä kuulemani tarinat jättivät minuun toisaalta jäljen, jota en voi sivuuttaa edes kveekariuutisissa, vaikka tämän matkakertomuksen pääaihe onkin tarkoitus olla ihan toinen (ts.nuorten kveekareiden kevätkokous).

Miltei jokaisesta perheestä, jonka jäseniä tapasin Qamishlissa, oli joku muuttanut ulkomaille, joutunut pakenemaan ja piileskelemään, pidätetty ja/tai kidutettu, tai kuollut hämärissä olosuhteissa.

Esimerkiksi ystävättäreni perheessä 14 sisaruksesta asuu nyt kaksi Euroopassa, yksi sisko Istanbulissa, yksi veli piileskelee viranomaisia Damaskoksen ihmisvilinässä ja toinen asuu siellä muuten vain, kolmas veli on kuollut epäselvissä oloissa, yksi sisko pelkää henkensä puolesta (ei tosin tällä kertaa viranomaisia, vaan peläten kosta serkkunsa perheen taholta, koska ei halunnut mennä tämän kanssa naimisiin..) ja nuorin veli on puolestaan pakomatalla Turkissa. Varsinkin tämä kuopuksen tapaus on perheen äidille raskas asia.

Eräänä iltana hän kaivoi itkien piilosta muovipussista esiin kurdi-miehen kansallispuvun (vaaleanruskea pussihousupuku leveine vöineen), Kurdistanin lipun, sekä sen värisistä- punaisesta, keltaisesta, vihreästä ja valkoisesta- langoista kudotun kaulaliinan. Tällaisissa vaatteissa tuolloin 17-vuotias poika oli kuulemma nuorten miesten kansantanssiryhmän mukana esiintynyt juhlissa, kun poliisi sai asiasta vihiä. Monet nuorukaisista pidätettiin, osa onnistui pakenemaan. Nyt pikkuveli on 18-vuotias, ja piileskelee siis Turkissa siellä asuvien tuttujen avustuksella, peläten myös Turkin viranomaisia, sillä näillä kahdella naapurimaalla on kuulemma keskinäinen etsintäkuulutettujen henkilöiden luovutussopimus.

Silloin tällöin saattaa vaikkapa armeijasta tai vankilasta tulla perheeseen suru-uutinen pojan tapaturmaisesta kuolemasta. Näitä tapaturmia näyttää tapahtuvan kurdinuorukaisille enemmän kuin arabeille, mutta niiden todelliset syyt jäävät epäselviksi, koska niitä ei puolueettomasti tutkita, eikä perheen useinkaan anneta nähdä omaisensa ruumista ennen hautaamista.

Lievempi syrjintä on kuulemani mukaan mm. mielivaltaisia koulusta erottamisia, erilaisia alueen talouden ja elintason kehitystä ehkäiseviä toimia (esim. jos haluaa remontoida kotinsa keittiön, siihen täytyy anoa viranomaisilta lupa, samoin yritystoimintaa häiritään ja rajoitetaan byrokratian keinoin). Kurdin kieltä kyllä näin Qamishlissa käytettävän esimerkiksi kauppojen nimissä, ja kurdinkielistä musiikkia saa niissä myydä.

(jatkuu s.18)

Usein on esitetty Syyrian kurdien määräksi n.10 % maan 18,5 miljoonaisesta väestöstä. Tarkkoja tilastoja tuskin kuitenkaan on olemassa, sillä suurelta määrältä Syyriassa asuvilta kurdeilta evättiin kansalaisuus 1960-luvulla, väittäen heidän olevan muualta tulleita "ulkomaalaisia", ja tämä kansalaisuudettomuus on periytynyt myös heidän jälkeläisilleen. Nämä ihmiset eivät voi siis äänestää, tulla nimitetyiksi valtion virkoihin, eivätkä passin puuttuessa matkustaa muuallekaan. Tällaiset arkielämään vaikuttavat rajoitukset tulivat ilmi monien tapaamieni ihmisten puheissa- jotka tietysti rajoittuivat kodin sisälle, sillä Syyriassa salaisen palvelun kuuntelevien korvien olemassaolo täytyy aina muistaa. Poliitikasta puhumista vältetään puhelimesta ja internetissäkin.

Syyrian vankiloissahan kidutus on tunnetusti yleistä, ja poliittisia vankeja on paljon (ks. <http://www.amnesty.org/en/region/syria>). Tätä edesauttaa vuodesta 1963 lähtien voimassa ollut poikkeuslaki. Tuosta samaisesta vuodesta lähtien on valtaa pitänyt käsissään Baath-puolue näennäisen demokraattisten vaalien suomalla mandaatilla. Vuodesta 2000 presidenttinä on toiminut Bashar al-Assad, joka jatkaa 30 vuotta maata hallinneen isänsä, Hafez al-Assadin autoritaarista linjaa. Pojan ja isän kuvan ja puolueen lipun näkee Syyriassa melkein mihin tahansa katseensa kääntäähän- auton ikkunoissa, talojen seinissä, kauppojen ovissa, matkamuuistoina, tienvarsikylteissä..

Autossa matkalla takaisin Damaskukseen kysyin ystävättäreni veljeltä, oliko presidentti todella maassa niin suosittu kuin mitä katukuvasta voisi päätellä. Tähän vastaukseksi sain vain lyhyen lupauksen kertoa minulle asiasta myöhemmin.

Tovin päästä, taukopaikalta autolle palatessamme, hän käski minua antamaan kännykkäni hänelle ja olemaan hiljaa. Ihmettelin, mutta tein työtä käskettyä. Hän vei puhelimesta takakonttiin ja noustamme autoon alkoi puhua. Hänen näkemyksensä oli se, että valtaosa ihmisistä vihaa presidenttiä, mutta että hallinnon rautainen koura on toimintatapoineen niin pelottava, että harva uskaltaa yrittääkään

väittää vastaan, ja ihmiset mieluummin kärsivät hiljaa. Hänen mukaansa salaisella palvelulla on käytössään iranilaisperäistä tekniikkaa, jonka avulla kenen tahansa salakuuntelu onnistuu jopa suljettujen kännyköiden kautta- ainut keino välttää tältä oli kuulemma ottaa akku pois tai järjestää tarpeeksi häiritsevää meteliä puheen ja luurin väliin. Uskottava teoria tai ei, pelon asteesta se ainakin kertoo jotain. Pelon, jossa Syyrian kurdit elävät jatkuvasti. Tähän täytyy kuitenkin todeta, että jotkin muut juttukumppanini matkani aikana kertoivat esimerkiksi monien uskonnollisten vähemmistöjen olevan hallintoon tyytyväisiä, koska se on antanut niiden elää rauhassa, sekä ehkäissyt tehokkaasti ääriainesten liikehdintää ja levottomuuksia.

Qamishlin vierailuni aikana ihmisten tarinoita kuunnellessani jotkut tulivat kyselemään minulta neuvoa, kenen puoleen he voisivat kääntyä tai miten päästä vaikka Suomeen.. ikään kuin minulla olisi eurooppalaisena suurtakin valtaa heitä auttaa. Epätoivoiselta tuntuvia tilanteita, joita ei voi kuitata vain kommentilla "Älä huoli, kyllä asiat järjestyy." Kun ei löydy mitään neuvoa sanottavaksi, eikä muuta keinoa avuksi, kuin muistaa näitä ihmisiä rukouksessa.

Jonkinlainen rukousvastaus olikin sitten se, että yhtenä kevätkokouksen vierailevista puhujista oli YK:n pakolaisjärjestön (UNHCR) Syyrian osaston tiedottaja, jolle pystyin välittämään sellaisia tuttaviani koskevia huolia ja kysymyksiä, joihin en ollut muuten onnistunut löytämään vastausta.

Jälkikirjoitus 15.6.09: Ystävättäreni Turkkiin paennut pikkuveli onnistui ihmeen kaupalla pääsemään n.kuukausi sitten Suomeen, pakettiauton kyydissä pari viikkoa kestäneen matkan ajan püleskeltyään, ja hakee nyt täältä turvapaikkaa. Esirukoukselle on siis edelleen tarvetta. Toivon rukouksissa muistamista myös tälle ystävättärelle itselleen, hänellä kun on ollut tähän mennessä Suomessakin aika vaikeaa.

1.

1. Ystävättäreni pikkuveljen vaatteet
Min väninnas lillebros kläder
The clothes of my friend's little brother.
2. Minä ja ystävättäreni siskoja
Jag och några av min väninnas systrar
Me and some of my friend's sisters
3. Illallinen - salaatteja
Middag - sallader
Evening meal – salads

2.

3.

kuva/foto/photo: Kersten Harries

EMEYF-möte – Aino Vesanen

Jag fick äntligen delta i Europas och Mellanösterns unga vänners (EMEYF) årliga vårmöte. Mötet ordnas varje år i olika länder och i år ägde det rum i trakten av Damaskus i Syrien, alltså första gången tillsammans till Mellanöstern! Deltagarna i vår grupp på cirka 30 personer kom åtminstone från Sverige, Norge, Tyskland, Storbritannien, Italien, Jordanien, Georgien, Egypten, Syrien och naturligtvis från Finland. Epitetet "ung" tänjdes denna gång ut till att omfatta 18-åringar till pensionärer, av vilka hela två deltog. Men det här var inte något som kändes underligt eller otrevligt åtminstone för mig som kommer från vännerna i Finland.

Under tidigare år har det som gjort det djupaste intrycket på mig under dessa vårmöten speciellt varit vännerna som jag träffat på gruppmötena och den kärleksfulla stämningen, som på något sätt utvecklats till att bli sällsynt empatisk och intim under dagarnas gång. Jag hävdar inte att stämningen inte också denna gång skulle ha varit god, men kanske andra saker för min del kom att framhävas mer på grund av den stora gruppen och det intensiva programmets natur.

Vårmötets tema var i år (fritt översatt) "Tron, det gudomliga och det andra" (Faith, the Divine and the Other). Det intressanta ämnet togs upp på ett lyckat sätt varje dag. Vi gjorde många besök bl.a. till olika religiösa platser, och varje dag hade sin egen fråga med anknytning till huvudtemat, som skulle begrundas i smågrupperna. Men eftersom vi största delen av tiden var på väg någonstans, ville arbetet i smågrupperna ofta bli stressigt eller också var vi trötta.

Min egen resa till Syrien började redan innan vårmötet med ett par dagars besök hos min kurdiska väns familj i Qamishli, vid gränsen mot Turkiet. Om det berättar jag mer senare. Som helhet överraskade Syrien mig positivt i jämförelse med mina erfarenheter av Mellanöster, som hittills koncentrerats till Egypten, och andras berättelser. Människorna är huvudsakligen mycket lugna och vänliga, artiga och hjälpsamma. Alla lokala invånare, som jag blev bekant

med både i Qamishli och på vårmötet, utstrålade entusiastisk gästfrihet och hjälpsamhet. De ständiga ropen som förföljer den som besöker Egypten, behövde man knappast alls höra, inte ens i basarerna! Och maten var god, särskilt salladerna sökte sin like när det gällde riklighet och mängden färska örter. Staden Damaskus var också relativt snygg och trafiken mänskligare när det gällde rusningstider och avgaser än i Egypten.

Sammanfattningsvis kulminerade mina erfarenheter från hela resan i vissa händelser och möten, samt de tankar som dessa väckte hos mig, och som ibland följde det officiella vårmötesprogrammen och ibland levde sitt eget liv. Kvar finns en känsla av resans betydelse och Guds ledning: så som jag under dessa tio dagar leddes att lära mig och uppleva saker och träffa människor, så leds jag genom livet! Mer än det här skriver jag inte för er om händelsen på ett allmänt plan, utan jag vill dela med mig av mina tankar om de ämnen som upptog mina tankar, lite åt gången här och i kommande nyhetsbrev.

Qamishli

Jag gläder mig åt att den kontakt som jag skapade till kurderna och deras kultur, under den tid jag hade ett förhållande med en representant för detta folk, har bibehållits och stärkts. Även efter det att vårt förhållande tog slut, kan jag, tack vare att jag har en kurdisk väninna från Syrien som bor här i Helsingfors, fortfarande uppehålla mitt intresse för den kurdiska kulturen. Jag blev given chansen att lära känna hennes familj som bor i Qamishli i Syrien alldeles nära gränsen till Turkiet. Jag tillbringade tre hela dagar tillsammans med dem och i kontrast till mitt besök hos kurderna i Turkiet, hade vi nu ett gemensamt språk att kommunicera på, arabiskan, vilket naturligtvis gjorde att vår tid tillsammans blev mycket trevligare och roligare.

Hos den här familjen fick jag intensivt ända in i hjärterötterna uppleva den vitt omtalade gästvänligheten hos folken i Mellanöstern. Min flickväns bror hade hyrt en bil för att kunna hämta mig från flygplatsen och för att också föra mig tryggt tillbaka för avresan. (forts. s.21)

Han hade tagit ledigt från sitt arbete för att kunna köra mig den 11 timmar långa vägen till Qamishli och sedan tillbaka till Damaskus igen några dagar senare. Han ville inte ens höra talas om någon ersättning för sina tjänster. Under de tre dagarna åt och sov jag, och hade det trevligt hemma hos min väninnas familj och i deras släktingars hem. De lät t.o.m. tillverka en traditionell kurdisk festdräkt för mig, sydd enligt mina egna mått av sömmerskan som bor granne med familjen!

Ett sådant här bemötande fick mig att känna mig som om jag verkligen var en syster som kommit tillbaka hem, men knappast skulle en verklig syster ha blivit uppassad på det här sättet. Å andra hand, är det lätt att smälta in i en kurdisk storfamilj –man bryr sig inte så mycket om, och håller inte så noga reda på alla de små detaljerna i släktskapsförhållandena där som hos oss. Ännu under den tredje dagen anlände nya systrar, fastän jag trodde att jag redan hade träffat dem allihop, jag blandade nog saligt ihop alla kusiner och syskonbarn. Jag lyckades lära mig namnen på de familjemedlemmar som ännu bodde hemma och hann, till min glädje, också lära känna dem litet närmare. Jag var förvånad över den uppriktiga öppenheten hos många av de människor jag mötte och av hur vetgiriga de var och deras fina sinne för humor. Jag kände inte att jag behövde oroa mig för att missförstånd skulle uppstå och vakta på varje ord jag sade, helt olikt mina tidigare erfarenheter under konversationer med människor i Mellanöstern. Jag hade väldigt trevligt, isynnerhet tillsammans med flickorna. Vi dansade tillsammans i vardagsrummet och pratade om livet och alla de upptänkliga situationer som uppstår vid mänskliga relationer.

De människor jag lärde känna under dessa få dagar och alla deras berättelser berörde mig så starkt att jag inte kan förbise dem ens här i kväkarnyhetsbrevet, fastän det var meningen att huvudämnet för den här reseskildringen skulle vara ett helt annat (dvs. de unga kväkarnas vårmöte).

Nästan alla människor jag träffade i Qamishli hade fått uppleva att familjemedlemmar hade flyttat utomlands, tvingats fly och gå under

jorden, blivit arresterade och/eller lidit tortyr eller försvunnit under oklara förhållanden. Av min väninnas familj bor nu två syskon i Europa, en syster i Istanbul, en bror håller sig dold för myndigheterna i människovimlet i Damaskus, en annan bror bor i samma stad av andra orsaker, en tredje bror har dött under oklara förhållanden, en syster fruktar för sitt liv (i detta fall inte på grund av myndigheterna, men hon är rädd för att hennes kusins familj skall hämnas för att hon inte ville gifta sig med honom..) och den yngsta brodern är på flykt och uppehåller sig i Turkiet. Detta är tungt för modern i familjen, hon saknar isynnerhet sin yngsta son och sörjer för hans skull. En kväll tog hon gråtande fram ur en plastpåse en kurdisk mans nationaldräkt (en ljusbrun kostym med påsiga byxor och brett bälte), den kurdistanska flaggan och en halsduk vävd av garn i flaggans färger, rött, gult, grönt och vitt. Det var just sådana här kläder den unga mannen hade varit klädd i när han tillsammans med en grupp andra unga män uppträdde med folkdanser under en fest och polisen hade fått nys om saken. Många av ynglingarna blev arresterade, medan andra lyckades fly. Nu är den yngsta brodern aderton år gammal och håller sig alltså dold i Turkiet med hjälp av vänner där. Han fruktar också de turkiska myndigheterna eftersom de två länderna sägs ha ett inbördes utlämningsavtal gällande eftersökta personer.

Nu och då kan en familj få sorgebud från armén eller ett fängelse om att en son förolyckats. Det verkar som om dessa olyckor händer oftare när det gäller kurdiska ynglingar än araber, men dödsorsakerna förblir ofta oklara, eftersom inga ojäviga undersökningar av fallen förekommer, ofta får familjen inte ens se den döda anförvantens kropp innan den begravs. Enligt vad jag hörde, förekommer också lindrigare fall av diskriminering, såsom godtyckliga avstängningar från skolor och vidtagandet av åtgärder som förhindrar ekonomisk tillväxt och ökning av levnadsstandarden i området (om man t.ex. vill reparera köket i sitt hus måste man be om lov av myndigheterna, företagsverksamhet störs också och begränsas med byråkratins hjälp). Det kurdiska språket används nog i Qamishli t.ex. i butiksnamn och man får sälja kurdisk musik i dessa butiker.

Det har ofta uppgetts att de syriska kurderna uppgår till (forts s.22)

ca 10% av landets befolkning på 18.5 miljoner. Det finns emellertid knappast någon tillförlitlig statistik över det verkliga förhållandet, eftersom en stor del av de kurder som bor i Syrien nekades medborgarskap under 1960 talet. De påstods vara "utlänningar" annorstädes ifrån och det samma gäller för deras efterkommande och barn som fötts där. Dessa människor har alltså inte rätt att rösta, de kan inte utnämnas till statstjänstemän och kan inte heller, eftersom de inte tillåts inneha pass, resa någon annanstans. Många av de människor jag träffade berättade för mig om dessa begränsningar av deras vardagsliv, detta skedde naturligtvis alltid inom hemmets väggar eftersom man är väl medveten om den syriska säkerhetstjänstens lyssnande öron. Man undviker därför också att diskutera politik under telefonsamtal eller på internet.

Det är väl känt, att tortyr förekommer allmänt i syriska fängelser och det finns otaliga politiska fångar i landet (se <http://www.amnesty.org/en/region/syria>). Lagen om undantagstillstånd, som varit i kraft sedan 1963 möjliggör detta. Sedan samma år har makten i landet varit i händerna på Baath partiet som kom till makten efter ett skenbart demokratiskt val. Sedan år 2000 är Bashar al-Assad landets president. Han har fortsatt att styra landet enligt den hårt auktoritära politiska linje hans far, Hafez al-Assad använde sig av under 30 år. Nästan vart man än vänder blicken i Syrien, ser man bilder av fadern och sonen och partiets flagga, på bilfönster, husväggar, och butiksdörrar, som souvenirer och på vägskyltar.

Under bilresan tillbaka till Damaskus frågade jag av min väninnas bror om landets president faktiskt var så populär som gatubilden lät påskina. Det enda svar jag fick var ett löfte om att han skulle berätta för mig om detta vid ett senare tillfälle.

Efter en stund när vi återvände till bilen från en rastplats, bad han mig ge min telefon åt honom och själv förbli helt tyst. Jag undrade vad som var på gång, men gjorde som han bad mig. Han lade min telefon i bagageutrymmet och började berätta. Han ansåg att största delen av landets befolkning endast känner hat för presidenten, men att

myndigheternas järnnäve och handlingsätt är så fruktade att knappast någon vågar, eller ens försöker, säga emot och människorna lider hellre i tysthet. Enligt honom, förfogar säkerhetstjänsten över teknik med ursprung i Iran, som möjliggör avlyssnandet av vilken som helst telefon t.o.m. när den är helt avstängd. Enda sättet att undvika att bli avlyssnad var att ta bort batteriet ut telefonen eller att ordna tillräckligt mycket störande ljud mellan de talande och telefonen. Vare sig man anser detta trovärdigt eller ej, så berättar detta i alla fall något om hur uppfylld av skräck man är. De syriska kurderna lever ständigt i denna skräck för myndigheterna. Efter att ha sagt detta, måste jag emellertid tillägga, att några andra människor jag pratade med under min resa berättade att t.ex. medlemmarna av många religiösa minoriteter är nöjda med myndigheterna, eftersom de har fått leva i fred och extremistiska handlingar och oroligheter har stoppats på ett effektivt sätt.

När jag under mitt besök i Qamishli lyssnade på människorna och deras berättelser frågade en del personer råd av mig om vem de skulle kunna vända sig till eller hur de skulle kunna komma till ett land som t.ex. Finland, som om jag, bara för att jag var europé, skulle ha någonslags stor makt att hjälpa dem. Det gällde människor i desperata situationer, människor som inte bara kunde avfärdas med en kommentar som "Oroa dig inte, allt ordnar sig nog." Det var situationer där jag inte hade något-slags råd att komma med och det enda sätt jag kunde försöka hjälpa dessa människor på var genom att komma ihåg dem in mina böner.

Någotslags svar på mina böner blev faktiskt det faktum, att en av de gästande talarna vid vårmötet var informationssekreteraren för FN:s flyktingorganisations (UNHCR) avdelning för Syrien. Detta gav mig tillfälle att få tala om bekymmer rörande mina bekanta och diskutera frågor som jag annars inte skulle ha lyckats få svar på.

Efterskrift 15.6.09. Min väninnas lillbror, som flydde till Turkiet, har, som genom ett mirakel, lyckats ta sig till Finland för ca en månad sedan gömd i en paketbil under hela den två veckor långa resan. Han söker nu asyl här i Finland. Era förböner behövs således fortfarande. Jag hoppas att ni i era böner också kommer ihåg min väninna, livet har också här i Finland hittills varit ganska svårt för henne.

EMEYF Gathering – Aino Vesanen

It's been a while since I took part in the EMEYF (European and Middle-East Young Friends) yearly Spring gathering. The gathering takes place in a different country each year and this year in and around the city of Damascus in Syria; together in the Middle East for the first time! Our 30 or so-strong group had come from Sweden, Norway, Germany, Britain, Italy, Jordan, Georgia, Egypt, Syria, and of course Finland. The definition "young" was stretched this time to mean from 18 to the two people of pensionable age who also took part. But this was nothing strange or uncomfortable to me at least, coming from Friends in Finland.

During previous years the most memorable part of these Spring gatherings for me has been the friends I have met in the groups and the loving, somehow extraordinarily caring and intimate atmosphere which develops as the days pass. I'm not claiming that this time the atmosphere was less than good, but maybe due to the large group and tightly scheduled nature of the programme the emphasis for me at least was more on other things.

The theme of the Spring meeting this year was: "Faith, the Divine and the Other". This interesting subject was taken up in a successfully each day. We made many visits to, amongst other places, different religious places, and for each day each smaller group had its own question associated with the main theme for consideration. Because we were for the most part going somewhere or other, it's true that this consideration was often done hurriedly or when people were tired.

My own trip to Syria had already begun before the meeting with a couple of days with the family of my Kurdish friend in Qamishli, on the Turkish border. I'll be telling more about this later. Syria was a completely positive surprise to me after my experiences in the

Middle East in Egypt and what others had told me. People were in the main very peaceful and friendly, polite and helpful. All the people I met both in Qamishli and at the gathering radiated hospitality and a willingness to help. You didn't have to listen to people constantly shouting after you like you would as a visitor to Egypt, not even in the bars! And the food was good – especially the salads could compete with any others in their richness and for the amount of fresh spices. The city of Damascus was also comparatively clean and the traffic less congested and polluting than in Egypt.

My experience of the whole trip culminated in certain events and meetings, as well as in the things to think about which the events and meetings raised, and which sometimes followed from the official programme and sometimes lived their own lives. There was a feeling of the significance of this trip and of God's leading; as if I was being led during these ten days to learn and experience things and meet people as I will be led through life! I won't add more here at this general level but I want to share with you my thoughts about the things I have been thinking about a little at a time in this and in subsequent newsletters.

Qamishli

I'm glad that the contact I made with Kurdish people and culture during my previous relationship has, despite the end of that relationship, been preserved and strengthened – thanks to my Syrian Kurdish friend living here in Helsinki. Now I had the opportunity to get to know her family in Qamishli, right on the Turkish border, northern Syria. I spent three whole days at their place and, as opposed to the time when I was a guest of Turkish Kurds, we had a common language, Arabic, which of course made for much nicer interaction.

(ctd p.24)

At this family's place I felt that much talked about Middle Eastern hospitality deep in my heart, right from the airport and all the way back: my friend's brother had rented a car and taken time off work in order to drive me the 11 hour journey to Qamishli and, a few days later, back to Damascus - not wanting any payment for all of this. While there I ate, slept and had a fun time with my friend's family and relatives just as if I was in my own home. They even made me a custom-made traditional Kurdish party dress at the seamstress neighbour's.

The way they treated me made me feel like I was really their sister returning from a trip – although I doubt whether a real sister would have been catered for like this. On the other hand it is actually easier to melt into a large Kurdish family – no-one there keeps as quite as close tabs on the relationships between family members as we do. On the third day still more new siblings turned up - although I had thought that I had already met them all – and left me blissfully confused with their cousins' and siblings' children. I learnt a few of the names of those still living at home and I had time to get to know them better, which was nice. I was surprised how open-minded, willing to learn and humorous many of the people I met were. I didn't need to feel worried about misunderstandings or tiptoeing around things when I spoke as I had at other times while talking with people from the Middle East. I was especially content with the girls. We danced together in the living room and chatted about life and the ins and outs of human relationships.

During these few days the people I met and the stories I heard left a mark on me, which I don't want to set aside even in the newsletter, although the main subject of this travel report is actually something different (the Young Friends' Spring gathering).

Almost everybody I met in Qamishli had a family member who had moved abroad, had to flee and hide, been arrested or tortured, or died in suspicious circumstances. For example, of my friend's family's

14 siblings, two now live in Europe, one sister lives in Istanbul, one brother is hiding from authorities in the crowds of Damascus, another lives there for other reasons, a third brother's death has never been explained, one sister fears for her life (not because of authorities, true, but due to revenge from her cousin's family because she had not wanted to marry him..) and the youngest brother is on the run in Turkey. The youngest child's situation has been especially tough on the mother. One evening she dug weeping into a hidden plastic bag and produced a Kurdish male national costume (light brown baggy trousers with broad belts), the Kurdish flag and a woven scarf in the flag's colours (red, yellow, green and white). The then 17 year-old boy wore these clothes for a dance group performance at a party. The police got wind of the celebrations and many young people were arrested, some succeeded in getting away. The little brother is now 18 and hiding in Turkey helped by people he knows there, fearing the Turkish authorities because the two countries have apparently an agreement to extradite wanted people to each other.

From time to time the family might receive news from the army or prison about the son's accidental death. These accidents seem to happen more often to Kurdish youths than Arabic, but the real reasons remain unclear because they are not independently investigated and the family is not usually permitted to see the body of a close relative before burial.

Other, milder forms of discrimination that I have heard about are arbitrary removal from school and measures to prevent economic development and a raise in the standard of living (eg. if you want work doing to the kitchen you have to apply for permission to the authorities, likewise a firm's business operations can be disrupted and restricted by bureaucratic methods). I saw though the Kurdish language used in the names of shops and Kurdish language music can be sold in them.

(ctd p.25)

It's often stated that Syrian Kurds form about 10% of the country's 18.5 million inhabitants. There are not likely to be precise figures however because the majority of Kurds living in Syria were refused citizenship in the 1960s. They were said to be "foreigners" from elsewhere. This lack of official nationality has passed down to their descendants. These people therefore, having no passport, cannot vote, take official office or travel abroad. Restrictions to everyday living came up in the speech of many people I met – this kind of talk being restricted to within the home of course as you have always to remember the listening ears of the Syrian secret service. People avoid talking politics on the phone and on the internet.

Torture in Syria's prisons is known to be common, and there are many political prisoners (see: <http://www.amnesty.org/en/region/syria>). An emergency law from 1963 enables this. Since that same year the Baath party has held power with a mandate from seemingly democratic elections. Since 2000 the President has been Bashar al-Assad, who is continuing the authoritarian line of his father, Hafez al-Assad, who ruled the country for 30 years. Pictures of father and son and the party flag are visible almost wherever you cast your gaze in Syria – car windows, house walls, shop doors, souvenirs, roadside signs...

On the way back to Damascus in the car I asked my friend's brother whether the President was really so popular as the street pictures might make you think. In reply I got only a brief promise to talk about it later.

After a while, returning to the car from a break, he told me to give him my mobile and to be quiet. I was surprised, but did as I was told. He took our phones to the boot of the car and, after we got into the car, began to speak. As he sees it, the majority of the people hate the President, but the iron fist of the administration and its practices is

so frightening that few would even dare try to oppose it, and people would rather suffer in silence. According to him the secret service is using Iranian technology which enables them to listen secretly to anyone through even switched-off mobile phones – the only way to get around this is it seems to take the battery out or arrange enough of a disturbing noise between the speaker and the receiver of the phone. Believable or not, it tells something at least about the degree of fear; the fear, in which the Kurds live continually. It has to be said however, that some others who I spoke to during my trip said that many religious minorities for example were satisfied with the administration because it has let them live in peace as well as effectively prevented the spread of extremism and unrest.

During my time in Qamishli listening to people's stories, some asked me for advice about who they could turn to or how even could they get to Finland, as if I as a European had great power to help them. Hopeless seeming situations which I could only pass over by saying "Don't worry, I'm sure it'll be alright." When you can't find any words of advice or any other way to help than to remember people in prayer.

There was a kind of answer to prayers then that one of the Spring Gathering's guest-speakers was a UN refugee organisation (UNHCR) spokesman from the Syrian department, to whom I was able to relate the worries and questions of the people I knew to which I had not been able to find an answer.

Post script 15.6.09: My friend's little brother, who had fled to Turkey miraculously managed to get into Finland about a month ago, having hidden in the back of a van for the couple of weeks it took to get here. Now he is seeking asylum. So there is still need for prayer. I hope that in prayer we can remember my friend too, for whom things have up until now been difficult in Finland too.

Uskonnoista kiinnostuneiden yhdistys vai Uskonnollinen Yhteisö? – Jaana Erkkilä

Olen miettinyt viime kuukausina hyvin paljon sitä, mikä Ystävien Uskonnollinen Seura Kveekarit ry Suomessa perimmältään on. Olen tietoinen siitä, että tämä kirjoitukseni saattaa aiheuttaa mielipahaa joillekin jäsenille, mutta koen sisäistä pakkoa tuoda esille näitä asioita, joiden tiedän olevan monen muunkin mielen päällä. Toivon myös, että aloittaisimme rakentavan keskustelun siitä, miten haluamme kehittää kveekarien toimintaa Suomessa.

Jos kirjaan ylös tiettyjä tosiasioita jäsenkunnastamme, tilanne näyttää seuraavalta: yhdistyksessä on alle 30 jäsentä, joista valtaosa on myös jonkin toisen kirkkokunnan jäseniä. Useimmat jäsenistä eivät ilmeisestikään koe ristiriitaisena sitä, että kuuluvat kahteen keskenään erilaista teologista näkemystä edustavaan kirkkokuntaan. Yhdistyksestä ei ole haluttu kirkkoa, koska silloin jäsenet joutuisivat valitsemaan, mihin todellisuudessa haluavat kuulua.

Kaksoisjäsenyydellä on pitkä historia Suomen kveekarien parissa. Viittakiven pitkäaikainen rehtori Elvi Saari, joka oli myös kveekari, ei koskaan eronnut luterilaisen kirkon jäsenyydestä. Viittakivi toimi myös kohtauspaikkana ihmisille eri kirkkokunnista, settlementtiliikkeestä ja työleiritoiminnasta kiinnostuneille. Lukuisat Viittakiven kautta kveekareihin tutustuneet ihmiset, jotka ovat vuosikymmenten saatossa pitäneet yhteyttä löyhemmin tai tiiviimmin kveekareihin, eivät joitakin poikkeuksia lukuun ottamatta ole koskaan jättäneet aikaisempaa uskonnollista kotiaan.

Kveekarismi on siis ollut Suomessa jotakin sellaista, jota monet ovat kunnioittaneet ja johon on tunnettu vetoa, mutta joka ei kuitenkaan ole merkinnyt uskonnollisesti monillekaan ihmisille niin paljon, että nämä olisivat valinneet kveekaritien todelliseksi hengelliseksi tiekseen. Hiljaiset hartaudet koetaan hyväksi ja periaatteessa moni tuntee kveekaritodistukset (testimonit) kannatettaviksi. Kveekarismi tuntuu olevan monelle kuin eksoottinen mauste, jota laitetaan

omaan perusruokaan itselle sopivalta tuntuva määrä.

Jos haluaa kärjistää, Ystävien Uskonnollinen Seura on Suomessa kuin mikä tahansa herätysliike, jonka jäsenet ovat kansankirkon jäseniä, mutta pitävät omia kokouksiaan ja kesätapaamisiaan aivan kuten körtit tai lestadiolaiset. Elvi Saarelta on julkaistu pamfletti Paavo Ruotsalaisen ajattelun yhtymäkohdista George Foxiin (Paavo Ruotsalainen – George Fox of Finland). Haluavatko suomalaiset kveekarit olla luterilaisia, jotka kuuluvat Kveekariyhdistykseen siinä kuin jotkut Rauhanyhdistykseen tai Herättäjäyhdistykseen?

Yhtenä maailman rauhankirkoista kveekarit eivät kuitenkaan sovi sellaisen uskonnollisen instituution piiriin, joka siunaa armeijan. Liturginen ajattelumme poikkeaa myös oleellisesti muista kristillisistä kirkkokunnista. Suomessa luterilaiseen kirkkoon kuulumisen on monille kulttuurinen ja yhteisöllinen asia, ei niinkään uskonnollinen. Kveekareille elämä on hengellinen asia, jossa maallista ja hengellistä ei tulisi erottaa toisistaan. Kveekariajatteluun ei ole koskaan sopinut uskonnollisen yhteisön jäsenyys pelkkänä muodollisuutena.

~~~~~  
*Alla Fritz Renkenin Kungälvissä lukema runo.  
Nedanför dikten som Fritz Renken läste i Kungälv.*

Wenn die Krieger kommen - - Lock sie aufs Dach der Taube - Lock sie ins Nest der Schwalbe - Lock sie in die Höhle der Löwin - Lock sie in den Wald der Rehe - - Geh ihnen entgegen - Mit offenen Händen - Voll Brot und Salz - Obst und Wein - - Dass sie sich verlaufen - Im Knüppelholz deiner Tugenden - Dass sie sich verirren - Im Labyrinth deiner Freundlichkeit - - Mach sie staunen - Beschäme ihre Generäle und Präsidenten - Lass ihre Handlanger ins Leere laufen - Sei eine Tiefebene voll Höflichkeit - - Dein Gewehr sei die Klugheit - Deine Kraft sei die Geduld - Deine Geschichte sei die Liebe - Dein Sieg sei dein Schweigen - - So dass sich die Landpflieger sehr verwundern  
*Hanns Dieter Hüsck*

## **A Religious Society of Friends or an association of friends interested in religions?** – Jaana Erkkilä

I have been thinking a lot during past months what is actually The Religious Society of Friends in Finland. I am fully aware that this article might hurt some members, but I experience an inner must to bring up these thoughts that I know some other people feel also a concern for. My wish is also that we could start a constructive discussion about how to develop our way as Quakers in Finland.

If I write down some facts about the present situation, it looks like this: we are less than 30 members in the Society out of whom the majority belongs to another church as well. Most of the members do not seem to feel uneasy about being a member in two religious settings that have a different theological approach. In Finland we have chosen to be an association rather than a church in order to make it possible to have double membership. Members do not have to choose, where they really want to belong to.

The double membership has a long history among Finnish Quakers. A long term headmaster of Viittakivi International Folk High School, Elvi Saari never separated from the Lutheran Church and she was also a member in the Society of Friends. Viittakivi used to be a meeting point for people from different religious backgrounds, settlement movement and those interested in voluntary service. Number of people who have come across with Quakers in Viittakivi have kept in touch some actively and others more occasionally, but majority has never left their original religious background or home.

So in Finland Quakerism has been something that people have felt respect for and attraction, but which has not meant spiritually so much that many would have chosen it for their real spiritual way. Many do experience silent worship very dear and there are many who find the Quaker testimonies agreeable. It feels that Quakerism is like an exotic spice that each one adds a personally suitable amount into their basic food.

If one wants to make a provocation, one could say that Quakerism in Finland is like any other religious movement inside the Lutheran Church. We are like any other sect that keeps its own summer gatherings and weekly meetings. Elvi Saari has written a pamphlet called Paavo Ruotsalainen – George Fox of Finland. (Paavo Ruotsalainen was a charismatic religious leader, whose insights were close to Fox, when it comes to inner experience and waiting upon Spirit.) So, do Finnish Quakers wish to be Lutherans, who belong to Quaker Association just like some belong to other religious associations?

However, being one of the peace churches in the world, Quakers do not fit inside an institution that blesses military army. Our liturgy is essentially different from other Christian denominations. In Finland the membership in Lutheran Church is largely a cultural matter, not so much a spiritual. For a Quaker a whole life is a spiritual matter, where you do not make a difference between spiritual and material life. For Quakers a membership in a religious society has never been a formal question, but a spiritual commitment.

~~~~~  
*Editor: The verse of Hanns Dieter Hüsch, an inconvenient poet,
translated and read by Fritz Renken at Kungälv*

When the warriors come - - Lure them to the roof of the dove - Lure them to the nest of the swallow - Lure them to the cave of the lioness - Lure them to the wood of the doe - - Approach them - With open hands - Of bread and salt - Fruit and wine - - That they may lose their way - In the underwood of your virtues - That they may flounder - In the labyrinth of your kindness - - Astound them - Shame their generals and presidents - Make their minions face a void - Be an expanse of courtesy - - Prudence be your gun - Patience be your strength - Love be your story - Your silence be your victory - - So that the governors will be most astonished

Inspirational Quotes - provided by Heather Lundberg Fowler

When we honestly ask which persons in our lives mean the most to us, we often find that it is those, who, instead of giving much advice, solutions, or cures, have chosen rather to share our pain and touch our wounds with a gentle and tender hand. The friend who can be silent with us in a moment of despair or confusion, who can stay with us in an hour of grief and bereavement ... makes it clear that whatever happens in the external world, being present to each other is what really matters.

Henri J.M. Nouwen

We will change the world by accepting personal responsibility for our actions. All of them. To be accountable for what we do and do not do, and then have the courage to face the consequences, will create an outward spiral of honesty necessary for a more conscious and authentic life.

Terry Tempest Williams

Accept the magnitude of your function, show your full magnificence.

Marianne Williamson

You never make progress by stopping dialogue.

Phillip C. McGraw

Silence provokes deep responses. Quiet your mind. Then beauty will rise up in you. Let silence reign. Pursue what arrives.

Eric Maisel

Your sense of life is all you need.

Jim Landon

None of us can look at a stranger and see straight into his soul.

Colin Readman

Innoittavia Sitaatteja - toimittanut Heather Lundberg Fowler

Kun kysymme rehellisesti, ketkä ihmiset elämässämme merkitsevät meille eniten, usein huomaamme, että ne ovat he, jotka sen sijaan, että antaisivat paljon ohjeita, ratkaisuja tai apua, ovat ennemmin valinneet jakaa tuskamme ja koskettaa haavojamme herkillä ja lempeällä kädellä. Ystävä, joka voi olla hiljaa kanssamme epätoivon ja hämmennyksen hetkellä, joka voi viipyä kanssamme surun ja menetyksen tullen ... tekee selväksi, että tapahtuipa ympärillämme maailmassa mitä tahansa, läsnä oleminen toinen toisillemme on loppujen lopuksi se, mikä on merkityksellistä.

Henri J.M. Nouwen

Muutamme maailmaa ottamalla henkilökohtaisesti vastuun teoistamme. Niistä kaikista. Olemalla edesvastuussa siitä, mitä teemme ja mitä emme, ja olemalla rohkeita kohtaamaan seuraukset, luomme laajenevan pyörteen rehellisyyttä, joka on tarpeen tiedostavammalle ja aidommalle elämälle.

Terry Tempest Williams

Hyväksy toimintasi mahti, osoita koko mahtavuutesi.

Marianne Williamson

Edistystä ei saada keskustelua lopettamalla.

Phillip C. McGraw

Hiljaisuus nostaa syviä vastauksia. Hiljennä mielesi. Silloin kauneutesi nousee esiin. Anna hiljaisuuden vallita. Vastaanota mitä saapuu.

Eric Maisel

Elämän aistiminen on kaikki mitä tarvitset.

Jim Landon

Kukaan meistä ei voi katsoa muukalaista ja nähdä suoraan hänen sieluunsa.

Colin Readman

**Suomen Vuosikokouksen Kuka kukin on /
Finland YM's Who's Who /
Finlands Årsmötes Vem är Vem**

Kirjuri / Clerk / Ombud:

Heather Lundberg Fowler (on sick-leave / sairaslomalla)
040 876 9163 finlandquakers@hotmail.com

**Avustava Kirjuri / Assistant Clerk / Biträdande
Ombud:**

Maija Mäkelä
050 591 6236 maija.makela@pp3.inet.fi

Rahastonhoitaja / Treasurer / Kassör:

Jocke Fagerström jocke.fagerstrom@nbl.fi

Yhteyshenkilöt / Contact people / Kontaktpersoner:

Helsinki:

Pirkko Lehto [09 728 4565](tel:097284565)
Jocke Fagerström jocke.fagerstrom@nbl.fi

Tampere:

Leena Lampela
044 518 8267 lampelanleena@gmail.com

The North / Pohjoiset Ystävät / Norrvänner:

Jane Rose
08 533 3057 jane.rose139@gmail.com

Turku/Åbo & Contact list keeper /

yhteystietolistan pitäjä / kontaktlistans skötare:

Heather Lundberg Fowler
040 876 9163 finlandquakers@hotmail.com

**Pohjoismaiden VK:n & Baltian alueen
yhteyshenkilö:**

Cynde Sadler cool.hat@nbl.fi

**Uutiskirjeen toimittaja / Newsletter Editor /
Nyhetsbrevsredaktör:**

Mike Fowler
040 816 3583 mike-fowler@hotmail.com

**Kveekarikodin varaukset / Kveekarikoti bookings
/ Kväkarhem bokningar:**

Cynde Sadler
044 030 0650 cool.hat@nbl.fi

Nimitystoimikunta / Nominations Committee:

Jane Rose * jane.rose139@gmail.com
Pirkko Lehto [09 728 4565](tel:097284565)
Kari Muurinen muurinen.kari@gmail.com
Christina Saarinen cpaster@utu.fi

Nettisivustotoimikunta / Website Committee:

Tomi Mäntylä * bgt@sci.fi
Jocke Fagerström jocke.fagerstrom@nbl.fi
Antti Pelkola antti.pelkola@netlife.fi

Kiinteistötoimikunta / Property Committee:

Cynde Sadler * cool.hat@nbl.fi
Matti Mäkelä matti.makela@pp8.inet.fi
Juha Malmisalo juha.malmisalo@gmail.com
Jocke Fagerström jocke.fagerstrom@nbl.fi

**Julkaisu-, Arkisto ja Kirjastotoimikunta /
Publications, Archive & Library Committee:**

Jocke Fagerström * jocke.fagerstrom@nbl.fi
Antti Alhonsaari antti.alhonsaari@pp.inet.fi
Paavo Lounela paavo.lounela@saunalahti.fi
Jaana Erkkilä jaanaerkkilaja@gmail.com

EMES (Europe & Middle East Section) edustaja:

Anne Herbert anne.herbert@hse.fi

EMES varaedustaja:

Christina Saarinen
cpaster@utu.fi

**EMEYF (Europe & Middle East
Young Friends)**

kansallisyhteyshenkilö:

Aino Vesanen
miria_2882@yahoo.com

Edustaja Kepassa:

Kimmo Wilska
kimmowilska@hotmail.com

Varaedustaja Kepassa:

Antti Pelkola
antti.pelkola@netlife.fi

**Seuran hallitus /
Society's Executive board /
Samfunds styrelse:**

Puheenjohtaja / Chairperson /
Ordförande:
Christina Saarinen
cpaster@utu.fi
Heather Lundberg Fowler
finlandquakers@hotmail.com
Maija Mäkelä
maija.makela@pp3.inet.fi
Antti Pelkola
antti.pelkola@netlife.fi

* *Koollekutsuja /
Convener / Sammankallare*

Hartauskokoukset Suomessa / Andaktsmöten i Finland / Meetings for Worship in Finland

Helsinki / Helsingfors

📅 Joka sunnuntai Every Sunday Varje söndag
⌚ klo 11.00 11am kl.11.00
👤 Pirkko Lehto 09 728 4565
📧 Jocke Fagerström jocke.fagerstrom@nbl.fi
🏠 Kepa, Töölöntorinkatu 2

📅 → Joka toinen keskiviikko klo 17.30
→ Varannan onsdag kl 17.30
→ Every other Wednesday 5.30p.m.

👤 Pirkko Lehto 09 728 4565
Raija Kjellberg 050 305 7503 raija.kjellberg@gmail.com
🏠 Kveekarikoti, Vaasankatu 4 C
! On porttikäytävän koodi / Contact for gate code /
Portkod behövs

Tampere / Tammerfors

📅 → Kuukauden 1. ja 3. lauantai
👤 lampelanleena@gmail.com 044 518 8267
🏠 Uusi paikka / New meeting place / Nya möteslokalen:
Pyynikin pappilan kerhohuone, Pyynikintorin lähellä. Tori on
Tampereen pitkänomaisen keskustan toisessa päässä suhteessa
rautatieasemaan. Sinne pääsee helposti monella bussilla ja kävellen
noin 30 minuutiissa.

Ystävät Pohjoisessa / Northern Friends

📅 / ⌚ / 🏠 Sopimuksen mukaan / By arrangement /
Enligt överenskommelse
👤 Jane Rose jane.rose139@gmail.com 08 533 3057

Turku / Åbo

📅 Joka sunnuntai Every Sunday Varje söndag
⌚ klo 13.00 1pm kl.13.00
👤 Heather Lundberg Fowler
040 876 9163 finlandquakers@hotmail.com
🏠 Ystävien koteja Friends' homes Vänners hem
! Ota yhteyttä etukäteen / Contact beforehand / Kontakta på förhand

Ekenäs / Tammisaari

📅 Joka sunnuntai Every Sunday Varje söndag
⌚ klo 11.00 11am kl.11.00
👤 Birgit Rancken 019 205 472 brrancken@surfnet.fi
🏠 Västervik Andaktshus / Meeting House,
Västervikvägen 139, 10600 Ekenäs
! Ota yhteyttä etukäteen / Contact beforehand / Kontakta på förhand

Qamishli :
Aino Vesanen

